

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale V Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Michał Kupiec**

Protokolant : Ewa Słowińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Justyny Trzcinińskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 roku we Wrocławiu

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

P. B. (1)

urodzonego w dniu (...) we W.,

syna J. i I. z domu S.

oskarżonego o to, że :

I. w okresie od 2001 roku do 20 maja 2008 roku we W.woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom licencji i bez zgody osoby uprawnionej uzyskał następujące programy komputerowe ich do tego programu firmy Atari reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...); Baldur's Gate II: Shadows of Amn wartości 19 zł, Fallout 2 wartości 19 zł, Full Spectrum Warrior wartości 20 zł, Gothic 3 wartości 59 zł, Neverwinters Nights wartości 19 zł, Neverwinters Nights: Horders of the Underdark wartości 19 zł, Neverwinters Nights: Shadows of Undrentide wartości 19 zł, Planescape Torment wartości 159 zł, Robin Hood: The Legend of Sherwood wartości 19 zł, TitanQuest: Immortal Throne wartości 40 zł, Warcraft III: Regim of Chaos wartości 59 zł, Warcraft III: The Frozen Throne wartości 59 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy (...) reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M. o łącznej wartości strat 510 zł; Battlefield 1942 wartości 49 zł, Commandos 2: Men of Courage wartości 25 zł, Dune 2000: Long Live the Fighters! Wartości 90 zł, Dungeon Keeper 2 wartości 49 zł, Medal of Honor: Allied Assault wartości 49 zł, Tomb Raider wartości 19 zł, Tomb Raider 4: The Last Revelation wartości 49 zł, Tomb Raider 5: Chronicles wartości 139 zł, Tomb Raider 6: The Angel of Darknes wartości 15 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Cenega Poland, reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M. o łącznej wartości strat 534 zł; Joanna d'Arc/Wars and Warriors wartości 19 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy D. G. reprezentowanej przez stowarzyszenie PRO; Armies of Exigo wartości 49 zł, The Lord of the Rings: The Return of the King wartości 48 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Electronics Arts Polska reprezentowanej przez Hogan & Hartson o łącznej wartości strat 97 zł, Call of Duty wartości 79 zł, Call of Duty – United Offensive wartości 39 zł, Return to Castle Wolfenstein wartości 29 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Licomp Empik Multimedia reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M., o łącznej wartości strat 147 zł, Flight Simulator 2002 wartości 24 zł, Windows XP Professional wartości 1 490 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Microsoft Corporation reprezentowanej przez Kancelarię Radców Prawnych SK & S, o łącznej wartości strat 1 514 zł,

- Kleopatra: Królowa Nilu wartości 99 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Play It reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...); Horton Personal Firewall 2005 wartości 213 zł, działając na szkodę

właściciela praw autorskich do tego programu firmy Symantec reprezentowanej przez Kancelarie Radców Prawnych SK & S, Heroes of Annihilated Empires wartości 84 zł, MarinePark Empire: ZOO i Oceanarium wartości 50 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Techland Soft reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M., o łącznej wartości strat 134 zł, Emergency 4: Global Flighters for Life wartości 59 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Top Waer Poland, Dune 2000 wartości 21 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Westwood Studios reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...), przy czym ogólna wartość strat na szkodę pokrzywdzonych firm wyniosła 3 406 zł

tj. o czyn z art. 278 § 2 kk w związku z art. 12 kk

2. w okresie od 2001 roku do 20 maja 2008 roku we W.woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom licencji i bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał od nieustalonej osoby na nośnikach CD-R i DVD utwory filmowe o następujących tytułach: Around the World in 80 Days (1989) wartości 80 zł, Bloody Sunday (2002) wartości 80 zł, Czas Surferów (2005) wartości 80 zł, Dune (1984) wartości 80 zł, Faraon (1965) wartości 80 zł, Formuła 51 (2001) wartości 80 zł, LePacte des Louis (2001) wartości 80 zł, LeVisiteurs II Couloris du Temps (1998) wartości 80 zł, Mit (2005) wartości 80 zł, Revolver (2005) wartości 80 zł, The Brave (1997) wartości 80 zł, YoungGuns (1988) wartości 80 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych filmów firmy Best Film CO Sp. z o.o. reprezentowanej przez Tomasza Sianowskiego, o łącznej wartości strat 960 zł; Constantine (2005) wartości 80 zł, Devils Advocate (1997) wartości 80 zł, Devils Advocate (1997) wartości 80 zł, Dreamcatcher (2003) wartości 80 zł, Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002) wartości 80 zł, Harry Potter and the Philosopher's Stone (2001) wartości 80 zł, Harry Potter and the Prisoner of Azkaban (2004) wartości 80 zł, Mad Max 3: Beyond Thunderdome (1985) wartości 80 zł, Message in a Bottle (1999) wartości 80 zł, MysticRiver (2003) wartości 80 zł, Name of the Rose (1986) wartości 80 zł, National Lampoon's European Vacation (1985) wartości 80 zł, Natural Born Killers (1994) wartości 80 zł, Ocean Twelve (2004) wartości 80 zł, Red Planet (2000) wartości 80 zł, Sphere (1998) wartości 80 zł, Taking Lives (2004) wartości 80 zł, The Matrix (1999) wartości 80 zł, The Matrix Reloaded (2003) wartości 80 zł, The Matrix Revolutions (2003) wartości 80 zł, The Postman (1997) wartości 80 zł, The Time Machine (2002) wartości 80 zł, Troy (2004) wartości 80 zł, 2010: The Year We Made Contact (1984) wartości 80 zł, Atlantis – Le Creature Del Mare (1991) wartości 80 zł, Dead Calm (1989) wartości 80 zł, The Day of the Jackal (1973) wartości 80 zł, Frantic (1987) wartości 80 zł, Grumpier Old Man (1995) wartości 80 zł, Jason X (2001) wartości 80 zł, Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring (2001) wartości 80 zł, Lord of the Rings: The Return of the King (2003) wartości 80 zł, Lord of the Rings: The Two Towers (2002) wartości 80 zł, Multiplicity (1996) wartości 80 zł, Ripley's Game (2002) wartości 80 zł, Ripley's Game (2002) wartości 80 zł, Sleepers (1996) wartości 80 zł, Spider – Man (2002) wartości 80 zł, Mystery Man (1999) wartości 80 zł, The Mists of Avalon (2001) wartości 80 zł, The Mummy (1999) wartości 80 zł, Timecop (1995) wartości 80 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych filmów firmy Galapagos Film Sp. z o.o. reprezentowanej przez Tomasza Sianowskiego, o łącznej wartości strat 3 280 zł; 007 James Bond: From Russia with Love (1963) wartości 80 zł, 007 James Bond: The World is Not Enough (1999) wartości 80 zł, A Few Good Men (1992) wartości 80 zł, Alien (1979) wartości 80 zł, Alien (1979) wartości 80 zł, Alien Hunter (2003) wartości 80 zł, Back to the Future (1985) wartości 80 zł, Black Hawk Down (2001) wartości 80 zł, Bother Bear (2003) wartości 80 zł, Fargo (1996) wartości 80 zł, Finding Forrester (2000) wartości 80 zł, For Your Eyes Only (1981) wartości 80 zł, I, Robot (2004) wartości 80 zł, Ian Fleming's Dr No (1962) wartości 80 zł, Ice Age (2002) wartości 80 zł, Independence Day (1996) wartości 80 zł, Joseph: King of Dreams (2000) wartości 80 zł, Jumanji (1995) wartości 80 zł, Le Grand Bleu (1998) wartości 80 zł, Licence to Kill (1989) wartości 80 zł, Lilo & Stitch (2002) wartości 80 zł, Live and Let Die (1973) wartości 80 zł, Man of Fire (2004) wartości 80 zł, Master and Commander: The Far Side of the World (2003) wartości 80 zł, Messenger: The Story of Joan of Arc (1999) wartości 80 zł, Messenger: The Story of Joan of Arc (1999) wartości 80 zł, Miracle (2004) wartości 80 zł,

tj. o czyn z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w związku z art. 12 kk

I. uznaje oskarżonego P. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, przyjmując że czyn ten wyczerpuje znamiona występku z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i że został on popełniony w nieustalonym okresie, po dniu 11 sierpnia 2004 r. do dnia 15 września 2005 r. i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) zł;

II. uznaje oskarżonego P. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, przyjmując że czyn ten wyczerpuje znamiona występku z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 kk i że został on popełniony w nieustalonym okresie, po dniu 11 sierpnia 2004 r. do dnia 15 września 2005 r. i za to na podstawie art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) zł;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 2 kk łączy wymierzone oskarżonemu kary grzywny i wymierza mu karę łączną grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) zł;

VI. na podstawie art. 293 § 2 kk i art. 121 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr XLXI/193/09 na k. 203 akt sprawy pod poz. 91;

VII. na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił:

P. B. (1) mieszkał we W. przy ul. (...) ze swoimi rodzicami. W lokalu tym nie mieszkali na stałe inni domownicy. P. B. (1) korzystał ze znajdującego się w tym mieszkaniu komputera. W okresie nie później niż od 11 sierpnia 2004 r. zaczął nabywać m.in. za pośrednictwem Internetu płyty CDR i DVDR, zawierające zwielokrotnione bez uprawnień programy komputerowe i filmy. Znaczną część zakupów takich nośników realizował składając zamówienia ze swojej skrzynki elektronicznej na witrynie o nazwie (...), prowadzonej przez A. B., który po bardzo niskich cenach, nawet po 0,50 zł za płytę, sprzedawał zwielokrotnione bez uprawnień oprogramowanie i filmy. Płyty CDR i DVDR były dostarczane przez A. B. na adres domowy P. B. (1), który płacił za nie za zaliczeniem pocztowym. P. B. (1) złożył w ten sposób A. B. nie mniej niż 6 zamówień, w tym zamówienia:

- z dnia 11 sierpnia 2004 r. na 5 filmów na 7 płytach i 1 grę gratis;

- z dnia 18 stycznia 2005 r. na 2 filmy na 5 płytach CD oraz na 6 gier (w tym 1 gratis) na 15 płytach;

- z dnia 27 stycznia 2005 r. na 2 gry komputerowe na 3 płytach CD i 6 filmów na 12 płytach;

- z dnia 29 maja 2005 r. na 43 filmy na 61 płytach CD i 2 programy, w tym jeden o nazwie „Hack Power” służący do przełamywania zabezpieczeń programów komputerowych oraz program NortonInternetSecurity;

- z dnia 9 lipca 2005 r. na 4 gry (w tym 1 gratis) na 7 płytach oraz 29 filmów na 33 płytach;

- z dnia 1 września 2005 r. na 96 filmów na 115 płytach CD;

tj. na łącznie 199 sztuk filmów i programów komputerowych na 261 płytach CD.

P. B. (1) zamówione płyty odebrał i za nie zapłacił:

- w dniu 20 sierpnia 2004 r. kwotę 36 zł;

- w dniu 4 lutego 2005 r. kwotę 59 zł;

- w dniu 25 lutego 2005 r. kwotę 82 zł;

- w dniu 2 czerwca 2005 r. kwotę 57 zł;

- w dniu 15 lipca 2005 r. kwotę 41 zł;

- w dniu 8 września 2005 r. kwotę 85 zł;

Ponadto P. B. (1) nabywał płyty ze zwielokrotnionym bez uprawnień oprogramowaniem i filmami również z innych źródeł, a niektóre programy uzyskał za pośrednictwem internetu z typowych stron do wymiany plików typu peer to peer, jak „!osiołek!”, czy „oslokop”. Były to gry komputerowe „Titan Quest”, „Gothic 3”, „Roller Coaster”, „Dungeon Keeper”, „Armies of Exigo”, „Heroes od Anihilated Empires” i „MarinePark Empire”.

Do dnia 15 września 2005 r. P. B. (1) zgromadził w powyższy sposób znaczną kolekcję płyt CDR i DVDR ze zwielokrotnionymi bez uprawnień programami komputerowymi i filmami, do których prawo autorskie przysługiwało:

I. ATARI, mianowicie: 1 płyta z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu RollerCoasterTycoon 3 wartości 59 zł;

II. (...) Sp. z o.o. w W., mianowicie:

- 4 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „W 80 dni dookoła świata” wartości 80 zł;

- 1 płytę CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Krwawa niedziela” wartości 80 zł;

- 1 płytę DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Czas surferów” wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Diuna” wartości 80 zł każda;

- 2 płyty CD ROM z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Faraon” wartości 80 zł;

- 1 płytę CD z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Formuła 51” wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Braterstwo Wilków” wartości 80 zł;

- 1 płytę CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Goście Goście II Korytarz Czasu” wartości 80 zł;

- 1 płytę DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mit” wartości 80 zł;

- 1 płytę DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Rewolwer” wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Odważny” wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Młode Strzelby” wartości 80 zł każda;

III. CD Projekt S.A. w W., mianowicie:

- 1 płytę CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu „Baldurs Gate II Shadows of Amn wartości 19 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Fallout 2 wartości 19 zł;

- 3 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Full Spectrum Warrior wartości 20 zł z dołączonym Product Key;

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Gothic III wartości 59 zł;

- 3 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Neverwintr Nights wartości 19 zł z dołączonym Product Key;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Neverwinter Nights Hordes of the Underdark wartości 19 zł z dołączonym Product Key

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Neverwinter Nights Shadows of Undrentide wartości 19 zł z dołączonym Product Key;

- 4 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Planescape Torment wartości 159 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Robin Hood The Legend of Sherwood wartości 19 zł;

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu TitanQuest Immortal Throne wartości 40 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Warcraft III Reign of Chaos wartości 59 zł, płyta z crackiem;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Warcraft III The Frozen Throne wartości 59 zł z dołączonym Produkt Key;

IV. Cenega Poland w W., mianowicie:

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Battlefield 1942 wartości 49 zł z dołączonym ProductKey;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Commandos 2: Men od Courage, wartości 25 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Dune 2000 ” Long Live the Fighters wartości 90 zł, płyta z crackiem;

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Dunheon Keeper 2 wartości 49 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Medal of Honor: Allied Assault wartości 49 zł;

- 1 płyta CDROM z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Tomb Raider wartości 19 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Tomb Raider 4: The Last Revelation wartości 99 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Tomb Raider 5: Chronicles wartości 139 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Tomb Raider 6: TheAngel of Darkness wartości 15 zł

V. Dobra Gra – Axel Springer Polska w W., mianowicie 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Joanna d'Arc/Wars and Warriors wartości 19 zł;

VI. Electronics Arts Polska w W., mianowicie:

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Armie od Exigo wartości 49 zł, płyta z crackiem;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu The Lord of the Rings ' The Return of The King wartości 48 zł;

VII. Galapagos Films Sp. z o.o., mianowicie:

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Constantine”; wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Adwokat Diabła”; wartości 80 zł;

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Adwokat Diabła”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Łowca Snów”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Harry Potter i Komnata Tajemnic”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Harry Potter i Kamień Filozoficzny”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Harry Potter i Więzień Azkabanu”; wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mad Max3: Pod kopułą gromu”; wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „List w butelce”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Rzeka Tajemnic”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Imię Róży”; wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „W krzywym zwierciadle: Europejskie Wakacje”; wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Urodzeni Mordercy”, wartości 80 zł;

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Oceans Twelve: Dogrywka”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Czerwona Planeta”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Sfera”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Złodziej Życia”, wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Matrix”, wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Matrix: Reaktywacja”, wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Matrix: Rewolucje”, wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Wysłannik Przyszłości”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Wehikuł czasu”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Troja”, wartości 80 zł;

VIII. Imperial Cinepix sp. z o.o. w W., mianowicie:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Pozdrowienia z Rosji”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Świat to za mało”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ludzie Honoru”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Obcy: 8 pasażer Nostromo ”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Łowca Obcych”, wartości po 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Powrót do przyszłości”; wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Helikopter w ogniu”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mój brat niedźwiedź”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Fargo”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Szukając siebie” wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Tylko dla twoich oczu”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ja, robot”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Doktor No”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Epoka Lodowcowa”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dzień Niepodległości;”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Józef – władca snów”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Jumanji”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Wielki Błękit”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Licencja na Zabijanie”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Lilo i Stich”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Żyj i pozwól umrzeć”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Człowiek w ogniu”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Pan i władca: Na krańcu świata”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Joanna d’Arc ”, wartości 80 zł;
- kolejne 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Joanna d’Arc ”, wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Cud w Lake Placid”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Moonraker”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mój kuzyn Vinny”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Azyl”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Patriota”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Drapieżcy”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ława przysięgłych”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Cień Bestii”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Shrek”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Spawn” wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gwiezdne Wojny: Zemsta Sithów”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gwiezdne Wojny: Imperium Kontratakuje”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gwiezdne Wojny: Nowa Nadzieja”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gwiezdne Wojny” Powrót Jedi”, wartości 80 zł;
- - 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Łzy Słońca”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Pojutrze”, wartości 80 zł;
- 2 kolejne płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Pojutrze”; wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Życie, którego nie było”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Liga Niezwykłych Dżentelmenów”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Living Daylights”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Człowiek ze złotym pistoletem”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Maska Zorro”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Akta Odessy”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Cienka czerwona linia”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Afera Thomasa Crowna”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Osada”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „James Bond: Operacja Piorun”, wartości 80 zł;

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Titanic”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Tora! Tora! Tora!”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Transporter 2”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Uniwersalny Żołnierz”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gry Wojenne”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Agenci Bardzo Specjalni”, wartości 80 zł;
- kolejna 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Agenci Bardzo Specjalni”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Żyje się tylko dwa razy”, wartości 80 zł;

IX. ITI Film Studio (prawa autorskie przejęte przez Tim Film Studio w Warszawie), mianowicie:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ucieczka z Los Angeles”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Las Vegas Parano”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Czterej Bracia”, wartości 80 zł;
- płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Cztery Pokoje”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13-tego 2”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13-tego 3”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13-tego 4: Ostatni Rozdział”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13-tgo: Jason Żyje”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13- tego: Nowa krew”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13-tego” Jason zdobywa Manhattan”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Uwierz w ducha”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mission Impossible”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Naga broń 2 1/2”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Maga broń 33 1/3” wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Naga broń: Z akt Wydziału Specjalnego”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Władcy Ognia”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Szeregowiec Ryan”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Jeździec bez głowy”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Spartan”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gra”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Zielona Miła”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kandydat”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Armia Boga 2”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Rekrut”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Linia czasu”, wartości 80 zł;

X. Kino Świat sp. z o.o., mianowicie:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Tajni agenci”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Don Juan de Marco”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Good night and GoodLuck”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Nigdzie w Afryce”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ring 2”, wartości 80 zł;

XI. Licom Empik Multimedia w W., mianowicie:

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Call of Duty, wartości 79 zł, płyty zawierały dołączony ProductKey;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Call of Duty: UnitedOffensive, wartości 39 zł, płyty zawierała crack;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Return to Castle Wolfenstein, wartości 29 zł, płyty zawierały dołączony ProductKey;

XII. Microsoft Corporation, mianowicie:

- 3 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Flight Simulator 2002, wartości 24 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego systemu operacyjnego Windows XP Professional, wartości 1.490 zł, do płyty dołączony był ProductKey;

XIII. Monolith Video DVD w W., mianowicie:

- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „W 80 dni dookoła świata”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Włamanie na śniadanie”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Firma”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Tańczący z wilkami”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Upadek”, wartości 80 zł;
- kolejna 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Upadek”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kobieta pułapka”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ale Jazda!”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mrówki w gaciach”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ziemiomorze: Grobowce Atuanu ”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Jeźdźcy Apokalipsy”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Grzeszna miłość”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Wściekłe psy”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Na tyłach wroga”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Efekt motyla”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Nożownik”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mechanik”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kumple na zabój”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Pasja”, wartości 80 zł;
- 2 kolejne płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Pasja”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Zimne Piekło”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Yamakasi – współcześni samurajowie”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Yamakasi 2 – Synowie wiatru”, wartości 80 zł;

XIV. P.I., reprezentowanego przez Stowarzyszenie (...), mianowicie: 1 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu: „Kleopatra: Królowa Nilu: wartości 99 zł;

XV. SPI International Polska w W., mianowicie:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Życie i cała reszta”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Powrót do przyszłości II”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Powrót do przyszłości III”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Chaos”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dzieci Kukurydzy IV – Zgromadzenie”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dirty Dancing 2”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dracula”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dracula II: Odrodzenie ”, wartości 80 zł;

- kolejna 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dracula 2: Odrodzenie”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Egzorcysta: Początek”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Rachunek sumienia”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kiedy jaja miały kły”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Potęga strachu”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mumia powraca”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Armia Boga: Bunt”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kroniki portowe”, wartości 80 zł;

XVI. Symantec, mianowicie 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu HortonPersonal Firewall 2005, wartości 213 zł, do płyty dołączony był ProductKey;

XVII. TechlandSoft w O., mianowicie:

- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu Heroes of Anihilated Empires, wartości 84 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu MarinePark Empire: Zoo i Oceanarium, wartości 50 zł;

XVIII. Telewizja Polska S.A., mianowicie 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Krzyżacy” wartości 80 zł;

XIX. Tim Film Studio w W., mianowicie 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Tłumaczka”, wartości 80 zł;

XX. Top WarePoland w B., mianowicie 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu „Emergency 4: Global Fighters ForLife”, wartości 59 zł;

XXI. Uniwersal Pictures Poland sp. z o.o. (której prawa zostały przejęte przez TimFilm Studio w W.), mianowicie:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Za szybcy, za wściekli”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Apollo 13”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Krucjata Bourne 'a”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Euro Trip”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Park Jurajski 3”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Orły Temidy”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Park Jurajski 2”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Joe Black”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Spartakus”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kroniki Riddicka”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Kroniki Riddicka: Mroczna furia”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Szybcy i Wściekli”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Przeżądź”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Autostopowicz: Walka o przetrwanie”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ostatnie kuszenie Chrystusa”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Pitch Black”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Król Skorpion”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Terminal”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dotyk zła”, wartości 80 zł;

XXII. Vision Film Distribution sp. Z o.o. w W., w tym:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmów „Dzieci Kukurydzy: Powrót Isaaca”, „Dzieci kukurydzy 6”, „Dzieci kukurydzy 666”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Ciemność”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Legenda o mężnym rycerzu”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Hamlet”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Rewident Evil”, wartości 80 zł;
- 1 płyta DVDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Room 6”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „7 lat w Tybecie”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Srebrna Kula”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Żona astronauty”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Bitwa o ujście rzeki”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDROM z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Zemsta”, wartości 80 zł;

XXIII. Warner Bros Poland sp. z o.o. (której prawa przejęła Galapagos Films w W.), w tym:

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „2010 Odyseja kosmiczna”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Atlantis”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Martwa Ciszka”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Dzień Szakala”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Frantic”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Jeszcze bardziej zgrzyźliwi tetrcy”, wartości 80 zł;

- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Piątek 13-tego: Jason X”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Władca Pierścieni: Drużyna Pierścienia”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Władca Pierścieni: Dwie Wieże ” wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mężowie i żona”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gra Ripleya”, wartości 80 zł;
- kolejna płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Gra Ripleya”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Uśpieni”, wartości 80 zł;
- 2 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Spiderman”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Mystery Man”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu”Mumia”, wartości 80 zł;
- 1 płyta CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego filmu „Strażnik Czasu”, wartości 80 zł;

XXIV. WestwoodS., w postaci 1 płyty CDR z zawartością nielegalnie zwielokrotnionego programu „Dune 2000”, wartości 21 zł, na płycie zgrany był crack.

W dniu 20 maja 2008 r. wszystkie powyżej opisane płyty zostały wydane przez P. B. (1) i zabezpieczone przez funkcjonariuszy Policji podczas przeszukania mieszkania przy ul. (...).

Płyty te znajdowały się w papierowych białych K., kilka z nich miało plastikowe opakowania. Nie miały poligrafii, były opisywane odręcznie. Nie dołączono do nich instrukcji, oryginalnych opakowań, certyfikatów autentyczności. P. B. (1) nie dysponował żadnymi rachunkami, ani fakturami dokumentującymi ich nabycie.

Nabywając te płyty P. B. (1) wiedział, że zawierają nielegalnie zwielokrotnione oprogramowanie i utwory audiowizualne.

(dowód: protokół przeszukania mieszkania z 20 maja 2008 r. wraz ze spisem i opisem rzeczy k. 133 – 142;

opinia (...) sp. z o.o. k. 145 – 175;

wydruki wiadomości e-mail P. B. (1) z zamówieniami k. 104 – 120;

wydruki z historii rachunku bankowego A. B. k. 121 – 131;

opinie biegłych J. G. k. 16 – 46 i M. K. k. 47 – 93;

zeznania i wyjaśnienia A. B. k. 475, k. 487 – 488, k. 609 – 610, a także k. 21 – 22 akt II K 9/08 Sądu Rejonowego w Opolu;

częściowo wyjaśnienia P. B. (1) k. 235, k. 237 – 238, k. 297 – 298, k. 457 – 458, k. 603 – 606;

akta II K 9/08 Sądu Rejonowego w Opolu;

odpis aktu oskarżenia w sprawie II K 9/08 Sądu Rejonowego w Opolu k. 320 – 333;

odpis wyroku w sprawie II K 9/08 Sądu Rejonowego w Opolu k. 340 – 351)

P. B. (1), urodzony w dniu (...), jest kawalerem, nie ma dzieci, ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. Był zatrudniony jako główny księgowy, zajmował się działalnością poligraficzną. Obecnie jest bezrobotny, utrzymuje się z oszczędności. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był karany sądownie.

(dowód: wyjaśnienia P. B. (1) k. 234, k. 296, k. 457, k. 602

informacja z KRK k. 205, k. 522, k. 569, k. 602;

wywiad środowiskowy k. 244;

zaświadczenie o zatrudnieniu k. 526)

* * *

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. B. (1) nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniał (k. 235), że płyty CD ujawnione u niego w mieszkaniu podczas przeszukania nabył na swoje dane i swój adres za pośrednictwem Internetu w otwartej publicznej ofercie. Po pewnym czasie został wezwany do KP W. G., gdzie dowiedział się, że nie jest to zakup legalny. Przyznał, że potwierdził, że taki zakup został dokonany przez niego, ponieważ paczki, które do niego dochodziły odbierał za potwierdzeniem odbioru i zapłatą. Oskarżony wyjaśniał, że został wówczas poinformowany, że sprawa będzie miała dalszy bieg. Powiedział wówczas, że sprawą się zajmie, dlatego zebrał cały materiał w postaci płyt CD, również wśród domowników, niezależnie od wiedzy o tym, czy zostały one zakupione w takiej formie, o jakiej wyjaśniał na początku przesłuchania, spodziewając się że będzie musiał je oddać organom ścigania. Po pewnym czasie do jego mieszkania przyszli policjanci z żądaniem wydania tych płyt, które oddał bez przeszkód, ponieważ były w tym celu przygotowane. Oskarżony stwierdził, że nie zgadza się z zarzutami, ponieważ nie nabywał zabezpieczonych płyt w celach zarobkowych, ani na potrzeby własne i osób trzecich.

Podczas kolejnego przesłuchania w toku śledztwa (k. 237 – 238) oskarżony również nie przyznając się do winy odmówił składania wyjaśnień i podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone w dotychczasowym postępowaniu.

Na rozprawie podczas pierwszego rozpoznania sprawy oskarżony P. B. (1) również nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniał (k. 297 – 298), że w 2006 r. został wezwany na KP W.G.w celu wyjaśnienia spraw związanych z naruszaniem prawa autorskiego, tj. zakupem płyt z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem. Twierdził, że był zaskoczony i nie wiedział, o co chodzi. Potwierdził jednak, że były dokonywane zakupy z witryny internetowej, która była powszechnie dostępna. Oskarżony twierdził, że po przesłuchaniu na policji, zebrał od członków rodziny wszystkie płyty, które mogły być nielegalne i całość tego materiału przechowywał u siebie w domu. Oskarżony wyjaśniał, że następnie po pewnym czasie zjawili się u niego w domu policjanci, którym wydał zebrane płyty. Opisowywał, że wszystkie płyty miał w jednym miejscu, natomiast pozwolił sprawdzić wszystkie pomieszczenia. Oskarżony stwierdził, że sposób sprzedaży płyt nie budził jego zastrzeżeń, bo były one oferowane w ogólnie dostępnej stronie internetowej. Paczki były wysyłane za zaliczeniem pocztowym i nie przypuszczał, że płyty te mogą być nielegalne. Zakupy były dokonywane na jego adres i nazwisko, ale nie przez niego. Oskarżony twierdził, że przedstawione mu zarzuty obejmują zbyt długi okres czasu, ponieważ zebrał płyty już po wizycie na komisariacie policji w 2006 r. Stwierdził też, że nie wie, dlaczego jako datę początkową czynu wskazano rok 2001. Oskarżony wyjaśniał, że w spisie rzeczy zabranych mu 20 maja 2008 r. uwidoczniono 436 płyt, ale w treści postanowienia o dowodach rzeczowych była już mowa tylko o 426 płytach, a później o 443 sztukach płyt, co wskazuje na rozbieżność w materiałach organów ścigania. Oskarżony stwierdził również, że wśród zakwestionowanych przez biegłego płyt znajduje się również nabyta legalnie z gazetą płyta z filmem „Zemsta”. Oskarżony twierdził, że nie nabywał płyt z chęci zysku oraz że nie wiedział, że płyty które nabył przez Internet są nielegalne. Oskarżony utrzymywał też, że nie dokonywał zakupów bezpośrednio, nawet nie odbierał paczek, ale pytał rodzinę i stąd wie, że za paczkę należało zapłacić 40 – 60 zł. Stwierdził, że co najmniej 2 – 3 paczki przyszły w takiej cenie. Stwierdzał też, że w paczce było po co najmniej kilkanaście płyt. Twierdził jednocześnie, że nie wiedział, że w paczkach są płyty. Sytuacji dowiedział się po fakcie. Oskarżony wyjaśniał, że kiedy dowiedział się o tym, cena rzeczywiście wzbudziła jego wątpliwości. Wyjaśniał

też, że kiedy zebrał płyty, były one rozpakowane, popakowane w białe koszulki, niektóre były w etui (3 sztuki). Po rozmowie z rodziną zebrał wszystko. Większość płyt miała odręczne napisy, część miała swoje nadruki. Niektóre płyty były w plastikowych opakowaniach. Oskarżony stwierdził, że nie jest w stanie odnieść się do kwestii hologramów. Stwierdził, że wie, jak płyty powinny być zabezpieczone. Przyznał, że po zebraniu tych płyt większość mogła budzić wątpliwości, co do ich legalności. Za płyty płatności były dokonywane wyłącznie za zaliczeniem pocztowym.

Przy powtórным rozpoznaniu sprawy oskarżony P. B. (1) nie przyznał się również do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 457 – 458), podtrzymując jedynie wyjaśnienia złożone w dotychczasowym postępowaniu.

Podczas kolejnego rozpoznania sprawy (k. 603 – 606) oskarżony P. B. (1) także nie przyznawał się do dokonania zarzucanych mu przestępstw. Stwierdził, że z powodu upływu czasu nie pamięta dokładnie zdarzeń. Wyjaśniał, że w 2006 r. został wezwany telefonicznie na komisariat policji na ul. (...)z informacją, że najprawdopodobniej zakupował płyty, co do których istnieje poważna wątpliwość co do ich legalności. Twierdził, że był zaskoczony tą sytuacją, a po zakończeniu formalnego przesłuchania złożył deklarację, że sprawę tę wyjaśni i zajmie się nią. P. B. (2) wyjaśniał, że o okolicznościach nabywania tych płyt pozyskał wiedzę po przesłuchaniu o którym wspominał. Wyjaśniał, że przedmiotowe płyty były nabywane za pośrednictwem portalu internetowego w otwartej publicznej sprzedaży. Oskarżony twierdził, że wówczas również doszło do takiej sytuacji, w której (skoro co do tych płyt istniały poważne zastrzeżenia, że nie są płytami legalnie kupionymi) zostały one przez niego zebrane i w maju 2010 r. podczas wizyty Policji również z tego samego komisariatu Policji przy ul. (...)wszystkie te płyty zostały przez niego dobrowolnie wydane. Oskarżony wyjaśniał, że został utwierdzony, że całość tych materiałów jest nielegalna w momencie, kiedy przedstawiono mu zarzuty. P. B. (1) przyznawał, że na zamówieniach płyt widniało jego nazwisko i adres domowy. Stwierdził, że na pierwszej rozprawie został pouczone, że nie musi obciążać swoich osób najbliższych w tej sprawie. Zaprzeczył, żeby nabywał wskazane płyty. Oskarżony utrzymywał, że zapoznając się z aktami sprawy i odbierając informacje z najbliższego otoczenia, ustalił, że sam proces zakupu odbywał się w ten sposób, że było wysyłane zamówienie na adres internetowy, było ono realizowane w ten sposób, że przychodziła przesyłka pocztowa, która była opłacana za pobraniem, natomiast z jego konta bankowego nigdy w tym kierunku nie została dokonana żadna transakcja dotycząca zakupu tych płyt. Opłaty były dokonywane gotówką za zaliczeniem pocztowym. P. B. (1) wywodził, że nie mógł się wypowiadać co do legalności zwielokrotnienia programów i filmów na zabezpieczonych płytach, ponieważ nie leżało to w sferze jego zainteresowania. Przed przedstawieniem mu zarzutów jego wiedza na ten temat była znikoma. P. B. (1) utrzymywał, że na jego nazwisko i adres domowy przychodziły paczki pocztowe. Ponieważ było wiadomo do kogo faktycznie są adresowane, to ich nie rozpakowywał. Twierdził, że jeżeli zamawiał cokolwiek, np. poprzez jakiś zakup domowy i wiedział, że na niego czeka, wówczas taką paczkę otwierał. Nigdy sam nie zamawiał płyt z filami i programami. Oskarżony wyjaśniał również, że w tamtym okresie mieszkał tylko z rodzicami, w tej chwili jeden z rodziców już nie żyje. Twierdził, że dom nie był zamknięty, że nie było takiej sytuacji, żeby ludzie z jego rodziny nie mieli do niego wstępu. Odmówił jednocześnie podania, jakie osoby odwiedzały go w domu. Twierdził, że nie zna programów, które znajdowały się na zabezpieczonych płytach i nigdy z takich programów nie korzystał. Oskarżony wyjaśniał, że mogło tak być w jednym przypadku, że osobiście odebrał paczkę, gdy żaden z domowników nie był obecny w domu. Wówczas paczkę odebrał osobiście na podstawie awiza. Oskarżony utrzymywał również, że komputer nie jest jego własnością, nie był zamykany na kłódkę. Opiwał, że wszystkie zabezpieczone płyty znalazły się w jego mieszkaniu, w momencie kiedy wyraźnie złożył deklarację na komendzie Policji, że sprawą się zajmie, skoro istnieją wątpliwości, że jest to materiał, który został nabyty niezgodnie z prawem. Zostały one złożone w jednym miejscu i wydane policji. W okresie objętym zarzutami pracował w spółce prowadzącej działalność poligraficzną, zajmowałem się rachunkowością.

Oskarżony podtrzymał w całości wyjaśnienia, jakie składał w dotychczasowym postępowaniu. Stwierdził, że wcześniej przyznawał się, że nabywał zabezpieczone w jego mieszkaniu płyty, ponieważ na składanych zamówieniach widniało jego nazwisko i adres domowy, więc trudno było mu zaprzeczać dokumentom. Wyjaśniał, że nie użytkował zabezpieczonych programów w swojej działalności. Stwierdził, że sam nie umie jednoznacznie stwierdzić, kto zamawiał zabezpieczone płyty. P. B. (1) utrzymywał na rozprawie, że to że płyty były nabywane w ofercie publicznej wie, ponieważ wyjaśniał, skąd wzięły się te płyty, dowiedział się również jaką drogą były zakupywane. Wówczas

uzyskał wiedzę o tym, że zostały zakupione w publicznej i otwartej ofercie. Ponadto wynikało to z zeznań A. B., który tą sprzedaż prowadził, że rzeczywiście w tym kształcie oferta była kierowana. Odnosząc się do formy, w jakiej zezwolił na korzystanie ze swoich danych osobowych i adresowych celem zamawiania zabezpieczonych płyt c filmami i programami, oskarżony wyjaśniał, że nie udzielał pisemnego pełnomocnictwa do dokonywania takiego zakupu. Stwierdził, że wie że były dokonywane zakupy na jego dane, nie tylko w tym zakresie w jakim stwierdzał, że za nie zapłaci. Wywodził, że wysyłanie jakiegokolwiek zamówienia, za pośrednictwem komputera nie wymaga uwierzytelnienia. Przyznał, że wyrażał zgodę na wykorzystanie swoich danych przy zamówieniu, jeżeli zgadzał się na zakup to określał tylko ewentualną kwotę, miała być ona rozsądna. Wyjaśniał, że były to różnorodne kwoty i zakupy. Nie wyrażał takiej zgody za każdym razem, tylko jednorazowo. Oskarżony P. B. (1) stwierdzał, że nie wiedział, co będzie przedmiotem zamówienia na jego dane, a zakres taki określał kwotowo i stwierdzał, że „nie może być to żadna niepewna sytuacja.” Wyjaśniał też, że w jego mieszkaniu zostały zebrane nie tylko płyty zakupione przez Internet, ale wszystkie płyty budzące wątpliwości. Utrzymywał, że członkowie jego rodziny wydali mu płyty, bo sytuacja była zbyt poważna, żeby nie mógł się spodziewać że skutecznie zbiera absolutnie wszystko. Płyty zostały złożone w jedno miejsce, do jednej szuflady. Oskarżony utrzymywał, że w okresie od jesieni 2006 r. do momentu wydania policji płyty te leżały u niego. Wyjaśniał, że na podstawie akt może stwierdzić, że płyty te były nabywane w okresie 2005-2006, ponieważ takie są daty przyjęcia przesyłek. Oskarżony utrzymywał na rozprawie, że w związku z tą sprawą w jego mieszkaniu zostały zebrane wszystkie płyty, aby ustalić czy rzeczywiście one są uzyskane nielegalnie. Stwierdził, że zna okresy zakupu tych płyt z akt sprawy i nie kwestionuje tego. Wyjaśniał, że zebrał wszystkie płyty i nie miał świadomości, które z nich zostały zakupione za pośrednictwem tej strony internetowej. Zebrał dokładnie wszystkie płyty i wydał również wszystkie. P. B. (1) wyjaśniał, że znajdujący się w jego mieszkaniu komputer nie jest jego własnością. Utrzymywał, że miał zaufanie do osób, którym pozwolił skorzystać ze swoich danych. O tym, że może nie ujawniać osób najbliższych zostałem pouczony po raz pierwszy przy przesłuchaniu w 2006 r. po raz drugi przez prokuratora kiedy czytał akta sprawy oraz po raz trzeci na pierwszej rozprawie sądowej. Oskarżony stwierdził ostatecznie, że nie jest w stanie kategorię określić, kto zamawiał płyty i korzystał z komputera i podać tych danych z pełną odpowiedzialnością.

Sąd Rejonowy zważył:

Sprawstwo i wina oskarżonego P. B. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów nie budziły żadnych wątpliwości.

Jak wynika z protokołu przeszukania (k. 133 – 134) oraz dołączonego do niego spisu i opisu rzeczy (k. 135 – 142), w dniu 20 maja 2008 r. w mieszkaniu zajmowanym przez P. B. (1) funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania, ujawniając i zabezpieczając łącznie 436 płyt CDR i DVDR zawierających programy komputerowe i filmy.

Jak wynikało natomiast z opinii wydanej przez (...) sp. z o.o. w G. (k. 145 – 175), jako powołaną przez organa ścigania instytucję, wśród przedmiotów zabezpieczonych w mieszkaniu oskarżonego ujawniono nośniki, które zawierały nielegalnie zwielokrotnione utwory w postaci filmów lub oprogramowanie komputerowe. Opinia precyzyjnie opisuje konkretne płyty CDR lub DVDR ze wskazaniem ich zawartości, podmiotu posiadającego prawo autorskie, wartości utworu lub programu, ilości płyt, a także zawiera informacje dodatkowe, dotyczące umieszczenia na płycie ProductKey, cracka, albo o uzyskaniu programu za pośrednictwem danej witryny internetowej. Przede wszystkim opinia ta precyzyjnie kwalifikowała określone nośniki, jako zawierające programy lub filmy zwielokrotnione bez uprawnień. Wymaga podkreślenia, że dla niniejszej sprawy znaczenie miała tylko część opinii (w pozostałej części osoba prowadząca śledztwo dokonała odrębnych skreśleń), ponieważ tylko w części uzyskano wymagane procedurą wnioski o ściganie. Opinia została wykonana przez osoby od dłuższego czasu zajmujące się problematyką tzw. piractwa praw autorskich, z wykorzystaniem specjalistycznego i odpowiedniego dla niniejszej sprawy oprzyrządowania. Wykonanie opinii wiązało się z przeprowadzeniem oględzin zewnętrznych nośników, a zabezpieczone płyty były badane pod kątem weryfikacji typu nośnika, wytłoczonego na nim numeru IFPI, określającego matrycę i miejsce wytłoczenia płyty. W zakresie badania programów wykorzystano oprogramowanie typu F., stosowane w informatyce śledczej. W ocenie Sądu opinia ta była pełna, logiczna, jasna i należyście uzasadniona. W toku całego postępowania, w tym trzykrotnego rozpoznania sprawy, strony nie zgłaszały do tej opinii żadnych zastrzeżeń, a nie budziła ona żadnych wątpliwości Sądu. Na jej podstawie Sąd ustalił (w zakresie objętym zarzutami) jakie płyty CDR i DVDR ujawniono 20 maja 2008 r. w mieszkaniu zajmowanym przez P. B. (1), jaka była ich zawartość, podmioty którym przysługiwało

prawo autorskie, jak i wartość programu lub utworu. Szczegółowe ustalenia w tym zakresie zostały zawarte w opisie stanu faktycznego sprawy i nie wymagają powtórzenia w tej części uzasadnienia.

W świetle powołanej wyżej opinii nie budziło żadnych wątpliwości, że opisane wyżej płyty CDR i DVDR zawierały programy i filmy zwielokrotnione nielegalnie, bez uprawnień. Sam oskarżony faktu tego nigdy nie kwestionował. Przeciwnie, wskazywał że opinia utwierdziła go w przekonaniu, że opisane w niej nośniki rzeczywiście zawierały programy i utwory zwielokrotnione bez uprawnienia. W toku całego trwającego w stosunku do oskarżonego bez mała 5 i pół roku postępowania (począwszy od dnia przeszukania jego mieszkania), P. B. (1)zakwestionował wskazaną opinię wyłącznie w odniesieniu do jednej płyty DVDR, zawierającej film „Zemsta”, wskazując że nabył ją wraz z czasopiśmie. Takiej okoliczności nie powoływał jednak w toku postępowania przygotowawczego, ani w czasie przeszukania. Twierdził też konsekwentnie, że zgromadził płyty które budziły wątpliwości co do legalności. Nie załączyłby do zbioru tych płyt (gdyby jego wyjaśnienia były prawdziwe) płyty o której wiedział, że została nabyta prawidłowo. Powyższe wskazuje, że oskarżony broniąc się powoływał się na okoliczności wzajemnie się wykluczające.

Przede wszystkim stwierdzić jednak należy, że oskarżony w toku całego postępowania (a przecież niezależnie od śledztwa sprawę rozpoznawano trzykrotnie w Sądzie) nie zaferował ani jednego dowodu, który choćby w niewielkiej części uwiarygodniał, że choć w nikłym zakresie zabezpieczone u niego w mieszkaniu płyty mogły pochodzić z legalnego źródła. Brak było oryginalnych opakowań, poligrafii, nadruków na płytach. W przypadku oprogramowania brak było instrukcji, często do płyt dołączano spreparowany ProductKey pozwalający na jej instalację, albo nawet cracki przełamujące zabezpieczenia programu. Były to płyty CDR i DVDR, wykorzystywane amatorsko, a nie CD ROM. Sam oskarżony przyznaje, że płyty te znajdowały się w białych kopertach, jedynie trzy w plastikowych opakowaniach, były opisywane odręcznie. Takie płyty CDR i DVDR nie mogły w oczywisty sposób, dla każdego racjonalnie rozumującego obywatela, przedstawiać się jako legalnie uzyskane. Przeciwnie, było to – używając kolokwializmu – „płyty pirackie” prima facie. Potwierdza to treść protokołu przeszukania mieszkania, w tym spis i opis rzeczy, w którym wskazano że płyty nie miały oryginalnych opakowań, instrukcji, pudełek, a oskarżony takuch przedmiotów nie okazywał. W oczywisty sposób oskarżony nie posiadał rachunków, ani faktur na zabezpieczone nośniki.

Jak ponadto wynikało z opinii (...) sp. z o.o.(por. zwł. k. 169 – 170) w przypadku nośników oryginalnych, prawie zawsze jest to płyta tłoczona typu ROM, najczęściej koloru srebrnego, względnie czarnego (w przypadku gier na konsole), ale w legalnym obiegu płyty typu CDR, czyli nagrywane na domowych nagrywarkach, praktycznie nie funkcjonują. Legalne płyty typu ROM są tłoczone maszynowo w tłoczniach z matrycy i nie dają możliwości dodatkowego nagrania jakichkolwiek informacji w warunkach domowych, ponadto posiadają swoje określone numery IFPI, pozwalające na zidentyfikowanie kraju i pełnej lokalizacji, a także zawierające Master Code, pozwalający na identyfikację matrycy. Brak numerów IFPI oznacza, że płyta została wytłoczona w nielegalnej tłoczni. Ponadto zgodnie z opinią, każda oryginalna płyta tłoczona typu CD-ROM lub DVD-ROM wkładana jest do pudełka standardowego plastikowego, tzw. europaków wraz z drukowaną poligrafią w postaci książeczek z instrukcją, zaś pudełka wkładane są do opakowania kartonowego wraz z dokumentami: kartą rejestracyjną lub zgłoszeniową albo certyfikatem autentyczności.

Wymaga podkreślenia, że większość płyt CDR i DVDR, zabezpieczonych w mieszkaniu oskarżonego w dniu 20 maja 2008 r. P. B. (1)zamówił przez Internet ze strony „Tronn”, na co wskazują wydruki jego wiadomości e-mail ze specyfikacją zamówień (k. 104 – 120). Zachowane wiadomości e-mail obejmowały zamówienie na łącznie 199 sztuk filmów i programów komputerowych na 261 płytach CD. Zwracają przy tym uwagę ceny oferowanych filmów. W zamówieniach większość opisywana jest jako „filmy za 0,50 zł”. Żaden oryginalny nośnik z filmem nigdy nie mógłby być nabyty za taką kwotę. Część ujawnionych u oskarżonego programów została wprost ściągnięta z Internetu, co udało się ujawnić w opinii sporządzonej przez S.sp z o.o., z typowych stron do wymiany plików typu peer to peer, jak „! osiołek!”, czy „osłokop”, następców takich powszechnie znanych witryn jak „e-mule”. Były to gry komputerowe „Titan Quest” (k. 151), „Gothic 3” (k. 150), „Roller Coaster” (k. 149), „Dungeon Keeper” (k. 151), „Armies of Exigo” (k. 152), „Heroes od Anihilated Empires” (k. 164) i „MarinePark Empire” (k. 164).

Nie zachodzą przy tym żadne rozbieżności co do ilości płyt CD zabezpieczonych przez organa ścigania od oskarżonego, na co starał się wskazywać P. B. (1)w swoich wyjaśnieniach. Jak wynika z protokołu przeszukania, w spisie i opisie

rzeczy (k. 135 – 142) ujęto w 382 pozycjach 436 sztuk płyt CD. W niektórych pozycjach opisano bowiem po kilka płyt CD. Następnie jednak po analizie dowodów 17 płyt CD zwrócono oskarżonemu za pokwitowaniem (k. 224). Dlatego w wykazie dowodów rzeczowych (k. 203) i postanowieniu o dowodach rzeczowych (k. 202) mowa jest już tylko o 426 sztukach płyt CD, które wprost opisano, że są to płyty nr 1 – 46, 48 – 129, 132 – 167, 169 – 190, 192 – 296, 298 – 396, 398 – 428, 435 – 438 i 441. Zarzuty przedstawione oskarżonemu ograniczono z kolei do tych programów i utworów, co do których organa ścigania uzyskały wnioski o ściganie. Wymaga podkreślenia, że płyty CDR i DVDR opisane w opinii firmy (...) sp. z o.o.(k. 148 – 168) mieszczą się w zakresie zabezpieczonych nośników, a opinia wprost powołuje numery każdej z badanych i zabezpieczonych płyt w przedostatniej rubryce.

Sąd podkreśla, że analogiczne wyznaczniki nielegalności zwielokrotnienia programów i filmów, jak zawarte w opinii (...) sp. z o.o., zostały powołane również w opiniach wykonanych w odniesieniu do materiału dowodowego zabezpieczonego od A. B.przez biegłych J. G.(k. 16 – 46) i M. K.(k. 47 – 93), które Sąd również dopuścił jako dowody uzupełniające w sprawie. Także w świetle tych opinii dyski optyczne CDR i DVDR zapisywane są przy pomocy urządzeń nagrywających w procesie wypalania (a nie wytłaczania) na płytach ogólnie dostępnych jako nośniki „czyste”, służące do amatorskiego utrwalania danych (por. k. 17). W przypadku filmów zwielokrotnianych na takich płytach o braku legalnego uzyskania świadczy już samo wykorzystanie nośników optycznych CDR i DVDR, jak również odmienna poligrafia, ekonomiczna eksploatacja zapisywanych dysków, ujawnienie kopii filmów nie występujących w danym czasie w obrocie handlowym, podawanie na płytach nie istniejących w rzeczywistości producentów, nieautoryzowane źródła pochodzenia filmów, dorabianie polskich wersji językowych (por. k. 44). W przypadku programów komputerowych dla uznania legalności uzyskania konieczne byłoby natomiast przedstawienie co najmniej dwóch z trzech atrybutów legalności, tj. dokumentu poświadczającego zakup, oryginalnego nośnika np. CD-ROM, albo certyfikatu autentyczności (w postaci specjalnej naklejki, wypukłych druków, hologramów itp.) o cechach identycznych z programami zainstalowanymi na dysku twardym (np. numery kluczy instalacyjnych, numery licencji)(por. k. 50)

* * *

Sąd nie miał wątpliwości, że zabezpieczone w dniu 20 maja 2008 r. w mieszkaniu zajmowanym przez P. B. (1)płyty CDR i DVDR zostały przez niego nabyte i stanowiły jego własność. Płyty zostały zabezpieczone w lokalu, w którym oprócz niego mieszkali tylko i wyłącznie jego rodzice, co oskarżony przyznał na rozprawie. To oskarżony wydał wskazane płyty policjantom. To on podpisał protokół przeszukania. Nie ujawniono żadnej innej osoby, która mogłaby płyty te nabyć. Powyższe nigdy nie budziło wątpliwości orzekających w sprawie już dwukrotnie Sądów pierwszej instancji, ani Sądu Okręgowego, który w uzasadnieniu wyroku z 21 lipca 2011 r. wprost wskazywał „płyty były nabywane przez oskarżonego wielokrotnie w różnym czasie a oskarżony sukcesywnie powiększał swoją kolekcję” (k. 434v).

Nie sposób przy tym dać wiary wyjaśnieniom, jakie w sprawie składał oskarżony, uznając je w części w jakiej negowały jego sprawstwo i winę, za przyjętą przez niego linię obrony. Wyjaśnienia te były bowiem niespójne, nielogiczne i w rzeczywistości nieprawdopodobne.

Oskarżony wyjaśniał co prawda, że zabezpieczone 20 maja 2008 r. w jego mieszkaniu płyty CD zawierające nielegalnie skopiowane oprogramowanie i utwory chronione prawem autorskim, zebrał już w 2006 r. po przesłuchaniu go w charakterze świadka na Komisariacie Policji w związku z podejrzeniem posiadania takich przedmiotów. O ile nie można wykluczyć, że takie przesłuchanie miało miejsce, to podana przez oskarżonego motywacja i opisywany przez niego sposób dalszego działania są nie do pogodzenia z logiką i doświadczeniem życiowym. Oskarżony twierdził przecież, że zebrał wszelkie płyty CD zawierające programy i utwory skopiowane nielegalnie od całej swojej rodziny i przechowywał je w mieszkaniu celem wydania Policji przez niemal 2 lata. Takim twierdzeniom dać wiary nie można, bo jest to niedorzeczne. Pomijając fakt że oskarżony nie miał żadnego powodu aby żądać od bliżej nieustalonej rodziny wydania mu płyt CD, pomijając to że rodzina nie miała ani powodu, ani obowiązku wydać mu takie płyty narażając się i oskarżonego na odpowiedzialność karną, ujawniając proceder przestępczy w znacznie szerszym zakresie przedmiotowym i podmiotowym, niż był znany organom ścigania, to przecież oskarżony jednocześnie twierdzi, że

przez niemal 2 lata z płytami tymi nie zrobił nic, a w szczególności nie wydał ich organom ścigania, mimo że w tym celu je miał rzekomo zgromadzić. Skoro organom ścigania chodziło o płyty nabywane za pośrednictwem konkretnej strony internetowej, to zupełnie nielogiczne jest, dlaczego oskarżony miałby zebrać „wszystkie płyty, które mogą być nielegalne” od członków rodziny (k. 297), niezależnie od ich pochodzenia, źródła, czasu nabycia. Zwraca uwagę, że oskarżony miał zgromadzić nawet te płyty, co do których nie wiedział, czy są nielegalnie uzyskane (k. 603). Przeczą temu jego wyjaśnienia, w których twierdził, że część płyt mogła być legalnie uzyskana, np. płytę z filmem „Zemsta” kupił wraz z czasopismem.

Zwracają uwagę również pierwsze wyjaśnienia, jakie oskarżony złożył w niniejszym postępowaniu (k. 235), podając wówczas że płyty CD nabywał na swoje imię, nazwisko i adres domowy za pośrednictwem internetu „w otwartej publicznej ofercie.” Oskarżony wywodził, że po wezwaniu go w 2006 r. na KP W. G. „potwierdziłem, że taki zakup został dokonany przeze mnie”, ponieważ paczki które do niego przychodziły na jego adres domowy odbierał za potwierdzeniem odbioru i zapłatą przy odbiorze. W ocenie Sądu wyjaśnienia te są znacząco odmienne od tego, co oskarżony utrzymywał na rozprawie. Co więcej, nawet składając wyjaśnienia na rozprawie oskarżony twierdził w sposób niespójny i niekonsekwentny najpierw że „zakupy były dokonywane ... nie przeze mnie” (k. 297), a następnie, że „ja nie wiedziałem, że płyty które nabyłem z witryny są nielegalne” (ta sama k. 297).

Wymaga podkreślenia, że na rozprawie oskarżony wskazał, że w okresie objętym zarzutami w mieszkaniu przy ul. (...) mieszkał tylko on i jego rodzice, z których obecnie jedno już nie żyje (k. 604). Tymczasem w toku śledztwa (k. 235) oskarżony mówił, że płyty CD zebrał od swoich „domowników.” Nie ma przy tym żadnego powodu, aby inne dorosłe osoby zamawiały płyty CD z jego komputera, w jego mieszkaniu, na jego dane, zmuszając oskarżonego do odbierania paczek i dokonywania opłat za nabywany przez siebie towar. Oskarżony twierdzi, że nie podaje danych tych osób w obawie przed grożącą im odpowiedzialnością, zatem musiały by być to osoby pełnoletnie, nie mieszkające razem z oskarżonym. Tym bardziej jego wyjaśnienia nie mogą być uznane za wiarygodne. W istocie nie ma też żadnego powodu, aby z danych adresowych i osobowych oskarżonego, z jego poczty elektronicznej, pieniędzy i osoby korzystały także osoby małoletnie.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego co do sposobu nabywania przez członków jego rodziny są jeszcze mniej wiarygodne, a w praktyce sama ich treść wyklucza to, aby mogły być prawdziwe. Skoro oskarżony nie nabywał płyt CD za pośrednictwem strony internetowej, to nie wiadomo skąd wiedział już w 2006 r. o jaką stronę chodzi i dlaczego już wtedy potwierdzał, że nabywał w ten sposób płyty CD, co wynika z jego protokołu przesłuchania (k. 235). Jeżeli taką wiedzę oskarżony przekazał organom ścigania już wówczas, to nie mógł jej powziąć (jak utrzymywał na rozprawie – k. 603) po przesłuchaniu od członków rodziny. Tymczasem oskarżony wiedział, jak wyglądała strona internetowa, przez którą składane były zamówienia. Jest niedorzeczne, żeby oskarżony udostępniał swoje dane osobowe, swoje konto poczty elektronicznej, swój adres, żeby odbierał i opłacał przesyłki za pobraniem, nie wiedząc nawet co znajduje się w odbieranych paczkach. Żeby inna osoba mogła korzystać z konta pocztowego, oskarżony musiałby udostępnić jej hasło i Nick. Oskarżony musiał wiedzieć, jaką kwotę należy zapłacić za przesyłkę, kiedy ma przyjść, jaka to ma być przesyłka. Inaczej przyjąć by należało, że odbierał jakiegokolwiek paczki, kiedykolwiek i płacił nie wiadomo za co. Oskarżony wyjaśniał przy tym w sposób nader niekonsekwentny. Na rozprawie przy ponownym rozpoznaniu sprawy twierdził (k. 604), że w jednym przypadku mógł odebrać paczkę, bo nikogo innego nie było w domu. Wcześniej wskazywał, że „ja nie dokonywałem tych zakupów bezpośrednio, nawet nie odbierałem paczek” (k. 297), ale w toku śledztwa wskazywał (k. 235), że adresowane do niego paczki odbierał za opłatą. Na rozprawie wskazywał przy tym, że wiem że paczki zawierały po kilkanaście płyt i opłaty wynosiło 40 – 60 zł za paczkę (k. 297). Oskarżony w żaden logiczny sposób nie potrafił wyjaśnić, w jaki sposób upoważniać miałby inne osoby do dokonywania zakupów płyt CD na swoje dane, czy ogólnie na to zezwolił, czy jednorazowo, do jakiej kwoty, na jaki rodzaj towaru (k. 605). Wyjaśnienia oskarżonego sugerują przy tym, że nie wiedział co znajduje się w odbieranych na jego dane paczkach (por. k. 297), a jednocześnie oskarżony doskonale już w 2006 r. zdawał sobie sprawę, że chodzi o płyty CD nabywane przez Internet, co sam przyznawał (por. k. 297), skoro wyjaśniał że już wówczas potwierdzał, że takie zakupy były dokonywane „z witryny internetowej, która była powszechnie dostępna.”

Obrona wywodziła, że oskarżony nie zatrzymałby po 2006 r. w swoim mieszkaniu płyt z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i utworami, wiedząc że prowadzone jest postępowanie karne, gdyby poczuwał się do winy. Jest to wniosek chybiony. Równie dobrze można by bowiem stwierdzić, że oskarżony nie zatrzymałby tych płyt, a tym bardziej ich nie zebrał, wiedząc że prowadzone postępowanie może dotknąć jego osoby najbliższe, których ujawnienia odmawiał w toku całego postępowania. Taka argumentacja zawiera zatem błąd w założeniu. Z jednej bowiem strony oskarżony musiałby zebrać dowody przeciwko swojej rodzinie, a z drugiej strony odmawiać jej wydania. Nie taka musiała być zatem przyczyna, dla której oskarżony płyty te tak długo miał w swoim mieszkaniu. Zwraca uwagę, że w 2006 r. P. B. (1) został przesłuchany tylko jako świadek. Nie dokonano przeszukania. Nie nakazano mu wydania żadnych rzeczy. W sprawie nie podejmowano żadnych czynności. Nie doszło do jego zatrzymania. Praktyka orzecznicza wskazuje, że sprawcy popełniają przestępstwa dlatego, że z różnych powodów (czasem nielogicznych) liczą na to, że ich czyn nie zostanie ujawniony. Stąd też oskarżony mógł nie spodziewać się, że czynności w stosunku do jego osoby będą kontynuowane, skoro po przesłuchaniu jako świadek, został zwolniony do domu i w sprawie nie działo się nic. To, że płyty CD zabezpieczone 20 maja 2008 r. znajdowały się w jednym miejscu, w żaden sposób nie dziwi i nie świadczy o tym, że nie były używane. Zazwyczaj jednak tego rodzaju przedmioty przechowuje się razem, dla porządku. Z tych powodów uzyskanie protokołu przesłuchania oskarżonego jako świadka w 2006 r. nie dość, że niedopuszczalne, to byłoby i zupełnie nieprzydatne dla ustalenia, czy jest on winny popełnienia zarzucanego mu czynu, czy też nie. Tak samo należało ocenić wniosek obrońcy o przesłuchanie funkcjonariusza policji, dokonującego tej czynności.

Powyższe wyjaśnienia oskarżonego stoją przy tym w sprzeczności z innymi dowodami.

W szczególności zwracają uwagę ujawnione w pamięci komputera zabezpieczonego od oskarżonego wiadomości e-mail z dostawcą płyt CD z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem (k. 104 – 120). Wśród zabezpieczonych wiadomości, znajdują się w szczególności zamówienia:

- z dnia 11 sierpnia 2004 r. (k. 117 – 118) na 5 filmów na 7 płytach i 1 grę gratis;
- z dnia 18 stycznia 2005 r. (k. 115 – 116) na 2 filmy na 5 płytach CD oraz na 6 gier (w tym 1 gratis) na 15 płytach;
- z dnia 27 stycznia 2005 r. (k. 106) na 2 gry komputerowe na 3 płytach CD i 6 filmów na 12 płytach;
- z dnia 29 maja 2005 r. (k. 104 – 105) na 43 filmy na 61 płytach CD i 2 programy, w tym jeden o nazwie „Hack Power” służący do przełamywania zabezpieczeń programów komputerowych oraz program Horton Internet Security;
- z dnia 9 lipca 2005 r. (k. 113 – 114) na 4 gry (w tym 1 gratis) na 7 płytach oraz 29 filmów na 33 płytach;
- z dnia 1 września 2005 r. (k. 107 – 109) na 96 filmów na 115 płytach CD;

Zachowane wiadomości e-mail obejmowały zamówienie na łącznie 199 sztuk filmów i programów komputerowych na 261 płytach CD.

Zamówienia były wysyłane ze skrzynki pocztowej P. B. (1) na portalu O., co wprost wynika z ich opisu. Podany był w nich dokładny adres zamieszkania oskarżonego. W wiadomości e-mail z 9 lipca 2005 r. (k. 114) oskarżony wskazał „mój adres: P. B. (1), ul. (...), (...)-(...) W.”. Jedynie wiadomość e-mail z dnia 11 sierpnia 2004 r. o ile wskazuje jako nabywcę „P. B. (1) ul. (...) W.”, o tyle została wysłana ze skrzynki o nazwie nie nadającej się do identyfikacji „maczamp”. W praktyce korzystania przez osoby prywatne z internetu bardzo często zdarza się jednak, że jedna osoba posiada wiele skrzynek pocztowych o różnych nazwach.

Ważnym dowodem jest też historia rachunku bankowego A. B., sprzedającego płyty CD z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i utworami chronionymi prawem autorskim m.in. P. B. (1) (k. 121 – 131). Wynika z niej jednoznacznie, że płatności za płyty CD dostarczane oskarżonemu dokonywał on sam za zaliczeniem pocztowym, a w tym:

- w dniu 20 sierpnia 2004 r. kwotę 36 zł (k. 121);
- w dniu 4 lutego 2005 r. kwotę 59 zł (k. 122 – 123);
- w dniu 25 lutego 2005 r. kwotę 82 zł (k. 124 – 125);
- w dniu 2 czerwca 2005 r. kwotę 57 zł (k. 126);
- w dniu 15 lipca 2005 r. kwotę 41 zł (k. 127 – 128);
- w dniu 8 września 2005 r. kwotę 85 zł (k. 129 – 130);

W ocenie Sądu nie ma żadnego powodu, aby ktokolwiek inny poza oskarżonym, mógł posługiwać się jego danymi osobowymi, adresem zamieszkania, skrzynką poczty elektronicznej, zarówno zamawiając płyty CD, jak i za nie płacąc. Ponadto odbierając przesyłkę oskarżony powinien był się przecież wylegitymować z dowodu osobistego.

W toku przeszukania dokonanego w mieszkaniu oskarżonego w dniu 20 maja 2008 r. (k. 133 – 134) P. B. (1) w żaden sposób nie zaznaczał, żeby zabezpieczone od niego płyty CD nie stanowiły jego własności, ale zostały mu dostarczone przez inne osoby celem wydania organom ścigania.

Bez większego znaczenia dla oceny sprawy były zeznania i wyjaśnienia jakie składał A. B., ponieważ nie pamiętał on okoliczności, dotyczących sprzedaży płyt CDR i DVDRP. B. (1), rodzaju i ilości tych płyt, czasokresu „współpracy handlowej”. A. B. nie widział nigdy oskarżonego i nie rozmawiał z nim, ponieważ zamówienia były składane drogą elektroniczną, a towar był odbierany za zaliczeniem pocztowym. A. B. nie rozmawiał też z P. B. (1) telefonicznie, bo nie było takiej potrzeby. Niemniej, o ile wyjaśnienia i zeznania A. B. nie potwierdzają, aby to oskarżony zamawiał u niego osobiście płyty nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i filmami, to również takiej tezie w żaden sposób nie przeczą.

Wymaga podkreślenia, że oskarżony nabywał płyty CDR i DVDR nie tylko za pośrednictwem strony T., prowadzonych przez A. B.. Złożone przez niego zamówienia nie wyczerpują znacznej części asortymentu ujawnionych u niego nośników. Zwraca tymczasem uwagę, że w świetle opinii firmy (...), część programów została wprost uzyskana przez Internet za pośrednictwem witryn do wymiany plików „!osiołek!”, czy „oslokop”, co dotyczy opisanych już wyżej 7 gier komputerowych. Nie można też wykluczyć, że oskarżony korzystał również z usług innych dostawców, czy też że nabywał nośniki z nielegalnie zwielokrotnionymi programami i utworami na giełdach elektronicznych. Ponadto ujawniono korespondencję i fakt dokonania płatności na rzecz A. B. dopiero od sierpnia 2004 r., podczas gdy A. B. prowadził swoją działalność od 2003 r.

Sąd zaznacza, że nie ma żadnego znaczenia dla sprawy to, ile płyt sprzedanych P. B. (1) przypisano A. B. w wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 18 listopada 2008 r. sygn. akt II K 9/08. Jak wynika z analizy akt, w obu przypadkach organa ścigania dysponowały bowiem odmiennym materiałem dowodowym. Ponadto różne były okoliczności wymagające udowodnienia. W sprawie A. B. konieczne było wykazanie, że sprzedał konkretnym osobom konkretne płyty CDR czy DVDR. W niniejszej sprawie było bez większego znaczenia, w jaki sposób oskarżony nabył ujawnione u niego płyty, skoro były to płyty z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i filmami, w szczególności czy nabył je od A. B. i czy można to było wykazać temu dostawcy. Powoływana przez obrońcę rozbieżność w zarzutach obu panów jest zatem wyłącznie pozorna.

* * *

W sprawach o czyny z art. 293 § 1 kk i z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, należy ocenić również wartość programów i utworów, których nielegalnie zwielokrotnione kopie są nabywane przez sprawcę. W oczywisty sposób określenie wartości tych programów i utworów musiało być szacunkowe. Ceny oprogramowania znacznie wahają się przecież w czasie. Podobnie w przypadku filmów, nie można jednoznacznie określić ich wartości.

Powyższe traci na wartości o tyle, że wysokość szkody nie należy do znamion czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk, ani z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Szkoda powinna wyrażać się w cenach właściciela praw autorskich, ponieważ one wyrażają wysokość potencjalnej straty finansowej. Traci wobec tego na znaczeniu, że istotnie na rynku (w tym w Internecie) można nabyć programy opisane w wyroku po cenach znacznie niższych, niż ceny producenta. Sąd wskazuje, że prawa rynkowe powodują, że ceny na rynku różnią się od cen katalogowych i zależy to od stosowanej marży, miejsca nabycia, przy czym oprogramowanie sprzedawane w Internecie bywa niewiadomego pochodzenia, sprzedawane bywa bez wystawiania faktury. Nawet jeżeli dany program jest oferowany w legalnie działającym sklepie elektronicznym po cenie niższej niż cena producenta, to cena tego sklepu nie wyraża potencjalnej szkody producenta, którego dotyczy osądzany występpek. Z tych względów bez znaczenia były wydruki ze stron ceneo i skąpiec przedłożone przez oskarżonego (k. 353 – 356).

Sąd Rejonowy stoi natomiast na stanowisku, że czyny tego rodzaju w ogóle nie wiążą się z powstaniem po stronie pokrzywdzonego szkody w sposób bezpośredni. Sprawca nabywa nośniki z nielegalnie zwielokrotnionymi utworami albo nielegalnie zwielokrotniony program komputerowy dlatego, że nie nabyłyby przedmiotowych utworów, czy programów w inny sposób. „Szkoda” powstała w ten sposób jest „szkodą” czysto hipotetyczną, której nie można rozważać nawet jako tzw. utraconych korzyści (lucrum cessans) – art. 361 § 2 kc. Pomijając bowiem jej hipotetyczność, nie sposób przyjąć określonej metody wyceny, ponieważ rozpowszechnianie pliku zwielokrotnionego bez uprawnień nie oznacza, że pokrzywdzony utracił w ten sposób zysk, równy jednostkowej wartości utworu.

Z tych powodów Sąd nie widział konieczności (a byłoby to nawet niemożliwe) precyzyjniejszego określenia wartości poszczególnych programów i filmów ujawnionych na zabezpieczonych 20 maja 2008 r. płytach CDR i DVDR. Takie ustalenia zostały przez Sąd poczynione szacunkowo. W tym zakresie Sąd oparł się na wycenie programów i filmów wykonanej w ramach opinii przedstawionej przez (...) sp. z o.o. Opinia ta jest logiczna, została należycie uzasadniona, a w toku całego postępowania strony jej nie kwestionowały.

Sąd podziela stanowisko wyrażone w opinii (k. 171), że w przypadku filmów ceny można ustalić jedynie szacunkowo, z powodu braku możliwości ustalenia źródła, z jakiego filmy te były kopiowane, czy pochodziły z nagrania kinowego, kasety VHS, płyty DVD, czy nawet telewizji. Jak wynikało z opinii, cenę średnią uzyskano sumując wartość poszczególnych tytułów, pochodzących z cenników dystrybutorów i dzieląc ją przez ilość filmów zidentyfikowanych w materiale dowodowym. Stąd wynikała dla każdego filmu kwota 80 zł. Oczywiście jest to wartość szacunkowa, przybliżona.

W przypadku oprogramowania wartość została podana według cenników właścicieli praw autorskich, a w ostateczności (w braku wprowadzenia programu na rynek polski albo w braku możliwości znalezienia go w aktualnej krajowej ofercie handlowej) jako szacunkowa średnia cena oprogramowania danej klasy, wynikająca z cenników firm handlowych i dzieląc je przez liczbę pozycji.

* * *

Jednym z problemów wymagających rozstrzygnięcia w sprawie był czasokres popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Prokurator zarzucał, że P. B. (1)działał od 2001 roku do 20 maja 2008 roku. Oskarżony czasokres ten kwestionował. Zwraca uwagę, że w uzasadnieniu obu wydanych w sprawie wyroków Sądu Okręgowego we Wrocławiu podkreślano, że wskazany okres nie ma żadnego uzasadnienia w dowodach, a oskarżony nie mógł nabywać płyt CD wcześniej niż w 2003 r., gdy A. B. rozpoczął swoją działalność, jak również wskazywano, że sprawca ten działalność zakończył 15 września 2005 r. Rzeczywiście w dniu 20 maja 2008 r. miało miejsce wyłącznie przeszukanie mieszkania przy ul. (...), a czynnościami sprawczymi w przypadku obu zarzucanych czynów było nabycie określonych nośników w postaci płyt CDR i DVDR, względnie nabycie nielegalnie zwielokrotnionych programów, co miało miejsce znacznie wcześniej.

Wymaga podkreślenia, że na rozprawie oskarżony przeczył, aby to on nabywał wskazane płyty. W okresie w którym do tego się przyznawał, nie wypowiadał się o okresie, w jakim je kupował, kwestionując tylko, aby działał się tak od

2001 r i wskazując że w 2006 r. wszystkie płyty były już zgromadzone w jego mieszkaniu. Do żadnych innych ustaleń nie doprowadziło przesłuchanie jako świadka A. B., ponieważ w ogóle nie pamiętał on osoby oskarżonego i faktu sprzedawania mu płyt z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i filmami i w żaden sposób nie mógł się do tego zagadnienia odnieść. Pozostało zatem oprzeć się na tym, co wynikało z wyjaśnień oskarżonego i z uzyskanych dokumentów.

Ustalając stan faktyczny w odniesieniu do czasokresu popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw Sąd miał na uwadze, że brak było w tym zakresie jednoznacznych dowodów i częściowo należało dokonać ustaleń w oparciu o dyrektywę wynikającą z art. 5 § 2 kpk. W szczególności nie wiadomo, kiedy P. B. (1) rozpoczął nabywanie ujawnionych w jego mieszkaniu nośników. W tym zakresie nie ma żadnych dowodów, zwłaszcza że wityryna prowadzona przez A. B. nie była wyłącznym źródłem pochodzenia tych płyt. Najwcześniejszym ujawnionym zamówieniem złożonym A. B. za pomocą poczty elektronicznej było zamówienie złożone 11 sierpnia 2004 r. (k. 117 – 118). Danych za okres poprzedni nie ma. W tej sytuacji, tłumacząc nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, Sąd ustalił że P. B. (1) nabywał płyty CDR i DVDR z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i filmami w okresie od dnia nie później niż 11 sierpnia 2004 r.

W odniesieniu do momentu zakończenia popełnienia obu czynów Sąd miał na uwadze, że oskarżony twierdził, że w 2006 r. wszystkie zabezpieczone w jego mieszkaniu płyty już się tam znajdowały. W tym zakresie wyjaśniał konsekwentnie w toku całego postępowania. Nie ma żadnego dowodu, który pozwalałby na podważenie takiej wersji wydarzeń. Jednocześnie wiadomo, że ostatnia ujawniona dostawa płyt CDR i DVDR zrealizowana na rzecz P. B. (1) przez A. B. miała miejsce w dniu 8 września 2005 r. (k. 129 – 130), bo w tym dniu zapłacił za przesyłkę. Nadto wiadomo z akt sprawy II K 9/08 Sądu Rejonowego w Opolu, że A. B. udowodniono i przypisano popełnianie przestępstw, w tym sprzedaż płyt CDR i DVDRP. B. (1) w okresie do 15 września 2005 r. W ocenie Sądu jest bardzo możliwe, że oskarżony nabywał płyty CDR i DVDR z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i filmami również po 15 września 2005 r. do jesieni 2006 r., gdy miało mieć miejsce jego przesłuchanie w charakterze świadka, ale nie ma na to dowodów. Z tych też powodów zgodnie z art. 5 § 2 kpk Sąd przyjął wersję dla oskarżonego najkorzystniejszą i uznał za udowodnione, że oskarżony dopuścił się obu zarzucanych mu przestępstw do 15 września 2005 r.

* * *

W przekonaniu Sądu działanie oskarżonego winno być opisywane i kwalifikowane jako mieszczące się w ramach jednego czynu ciągłego z art. 12 kk. Sąd wskazuje, że nie miał innej możliwości, niż ustalić, że czyn oskarżonego stanowił jedno przestępstwo, kwalifikowane z art. 12 kk, bowiem jest to konsekwencją obowiązującej w procesie karnym zasady zakazu reformationis in peius. Prokurator nigdy w apelacjach nie podważał przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji konstrukcji czynu ciągłego, a nie ulega bowiem wątpliwości, że przyjęcie kwalifikacji z art. 12 kk jest względniejsze dla oskarżonego, niż przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw, które pozwalałoby zaostrzyć wymiar kary w myśl art. 91 § 1 kk. Tym bardziej niekorzystne dla oskarżonego byłoby rozbicie zarzucanych mu czynów na kilka przestępstw i wymierzanie kary łącznej. W konsekwencji dalsze rozważania co do zasadności przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego czy też ciągu przestępstw są w gruncie rzeczy pozbawione znaczenia. Sąd Rejonowy jest bowiem związany konstrukcją przyjętą przez pierwszy skład orzekający.

Niezależnie od tej oceny Sąd Rejonowy wyraża przekonanie, że przyjęcie działania w ramach czynu ciągłego było w sprawie ze wszech miar uprawnione. Oskarżony działał bowiem niewątpliwie w krótkich odstępach czasu – pomiędzy składaniem przez oskarżonego zamówień pocztą elektroniczną miały niewielkie odstępy czasu, a przecież była to jedna z form zaopatrywania się przez niego w płyty CDR i DVDR z nielegalnie zwielokrotnionym oprogramowaniem i utworami audiowizualnymi. Oskarżony działał również w posobny sposób. Przez pewien okres czasu „gromadził kolekcję” nośników z zawartością filmów i programów. Zdaniem Sądu oskarżony działał również w ramach jednego zamiaru. Pojęcie „zamiaru” zostało użyte w art. 12 kk w rozumieniu w jakim używa tego pojęcia przepis art. 9 kk. Chodzi zatem o to, że sprawca działa w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości. Wobec tego należy stwierdzić, że wszystkie zachowanie oskarżonego, polegające na nabywaniu płyt CDR i DVDR miały miejsce w

ramach jednego proceduru. W takiej sytuacji dzielenie jego działalności na poszczególne przestępstwa realizowane w gruncie rzeczy jednocześnie w ramach tej samej działalności, byłoby konstrukcją sztuczną.

Sąd podkreśla, że w odniesieniu do wszystkich utworów audiowizualnych i programów komputerowych, ujawnionych na płytach CDR i DVDR, które zostały objęte zarzutami przedstawionymi oskarżonemu P. B. (1), zostały złożone stosowne wnioski o ściganie (k. 182 – 194, k. 197 – 200) W świetle orzecznictwa osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie, jest nie tylko właściciel rzeczy, lecz także każda inna osoba, której przysługuje inne prawo rzeczowe lub prawo obligacyjne do rzeczy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 9.12.2003 r. III KK 165/03, LEX nr 140098). Jak wskazuje Sąd Najwyższy, wynika to z tego, że stosownie do treści art. 44 k.c. mieniem jest własność i inne prawa majątkowe. Sąd podkreśla, że przepisy art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz art. 291 § 1 kk w zw. a art. 293 § 1 kk chronią zatem nienaruszalność oraz zdolność do użytkowania cudzych utworów i programów, do których określonemu podmiotowi przysługuje prawo własności, bądź który jest posiadaczem tych rzeczy, albo przysługują mu inne uprawnienia do rzeczy, wynikające z praw rzeczowych lub obligacyjnych. Sąd stosowne wnioski o ściganie mogły składać np. organizacje i osoby uprawnione do zarządzania i ochrony praw autorskich, jak Stowarzyszenie PRO, Lege Artis Service, T. S., M. C..

* * *

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za uwodornione to, że oskarżony P. B. (1):

I. w okresie od nie później niż 11 sierpnia 2004 roku do 15 września 2005 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom licencji i bez zgody osoby uprawnionej uzyskał następujące programy komputerowe ich do tego programu firmy Atari reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...); Baldur 's Gate II: Shadows of Amn wartości 19 zł, Fallout 2 wartości 19 zł, Full Spectrum Warrior wartości 20 zł, Gothic 3 wartości 59 zł, Neverwinters Nights wartości 19 zł, Neverwinters Nights: Horders of the Underdark wartości 19 zł, Neverwinters Nights: Shadows of Undrentide wartości 19 zł, Planescape Torment wartości 159 zł, Robin Hood: The Legend of Sherwood wartości 19 zł, TitanQuest: Immortal Throne wartości 40 zł, Warcraft III: Regin of Chaos wartości 59 zł, Warcraft III: The Frozen Throne wartości 59 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy (...)reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M.o łącznej wartości strat 510 zł; Battlefield 1942 wartości 49 zł, Commandos 2: Men of Courage wartości 25 zł, Dune 2000: Long Live the Fighters! Wartości 90 zł, Dungeon Keeper 2 wartości 49 zł, Medal of Honor: AlliedAssault wartości 49 zł, Tomb Raider wartości 19 zł, Tomb Raider 4: The Last Revelation wartości 49 zł, Tomb Raider 5: Chronicles wartości 139 zł, Tomb Raider 6: TheAngel of Darknes wartości 15 zł,działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Cenega Poland, reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M.o łącznej wartości strat 534 zł; Joanna d'Arc/Wars and Warriors wartości 19 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Dobra GRA reprezentowanej przez stowarzyszenie PRO; Armies of Exigo wartości 49 zł, TheLord of the Rings: TheReturn of the King wartości 48 zł,działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Electronics Arts Polska reprezentowanej przez Hogan & Hartson o łącznej wartości strat 97 zł, Call of Duty wartości 79 zł, Call of Duty – United Offensive wartości 39 zł, Return to Castle Wolfenstein wartości 29 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Licomp Empik Multimedia reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M., o łącznej wartości strat 147 zł, Flight Simulator 2002 wartości 24 zł, Windows XP Professional wartości 1 490 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Microsoft Corporation reprezentowanej przez Kancelarię Radców Prawnych SK & S, o łącznej wartości strat 1 514 zł, Kleopatra: KrólowaN.wartości 99 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Play It reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...); HortonPersonal Firewall 2005 wartości 213 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Symantec reprezentowanej przez Kancelarie Radców Prawnych SK & S, Heroes of Annihilated Empires wartości 84 zł, MarinePark Empire: ZOO i Oceanarium wartości 50 zł,działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych programów firmy Techland Soft reprezentowanej przez Lege – ArtisB. M., o łącznej wartości strat 134 zł, Emergency 4: Globar Flighters for Life wartości 59 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Top Waer Poland, Dune 2000 wartości 21 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tego programu firmy Westwood Studios reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...),przy czym

ogólna wartość strat na szkodę pokrzywdzonych firm wyniosła 3 406 zł, co wypełniało znamiona występku z art. art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (a nie jak przyjął Prokurator z art. 278 § 2 kk w zw. z art. 12 kk);

II. w okresie nie później niż 11 sierpnia 2004 roku do 15 września 2005 roku we W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom licencji i bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał od nieustalonej osoby na nośnikach CD-R i DVD utwory filmowe o następujących tytułach: *Arround the World in 80 Days* (1989) wartości 80 zł, *Bloody Sunday* (2002) wartości 80 zł, *Czas Surferów* (2005) wartości 80 zł, *Dune* (1984) wartości 80 zł, *Faraon* (1965) wartości 80 zł, *Formuła 51* (2001) wartości 80 zł, *LePacte des Louis* (2001) wartości 80 zł, *LeVisiteurs II Couloris du Temps* (1998) wartości 80 zł, *Mit* (2005) wartości 80 zł, *Revolver* (2005) wartości 80 zł, *The Brave* (1997) wartości 80 zł, *YoungGuns* (1988) wartości 80 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych filmów firmy (...) Sp. z o.o. reprezentowanej przez T. S., o łącznej wartości strat 960 zł; *Constantine* (2005) wartości 80 zł, *Devils Advocate* (1997) wartości 80 zł, *Devils Advocate* (1997) wartości 80 zł, *Dreamcatcher* (2003) wartości 80 zł, *HarryPotter and the Chaber of Secrets* (2002) wartości 80 zł, *Harry Potter and the Philosopher 's Stone* (2001) wartości 80 zł, *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* (2004) wartości 80 zł, *MadMax 3: BeyondThunderdome* (1985) wartości 80 zł, *Message in a Bottle* (1999) wartości 80 zł, *MysticRiver* (2003) wartości 80 zł, *Name of the Rose* (1986) wartości 80 zł, *National Lampoon 's European Vacationb* (1985) wartości 80 zł, *Natural BornKillers* (1994) wartości 80 zł, *Ocean Twelve* (2004) wartości 80 zł, *RedPlanet* (2000) wartości 80 zł, *Sphere* (1998) wartości 80 zł, *Taking Lives* (2004) wartości 80 zł, *TheMatrix* (1999) wartości 80 zł, *TheMatrixReloaded* (2003) wartości 80 zł, *TheMatrixRevolutions* (2003) wartości 80 zł, *The Postman* (1997) wartości 80 zł, *TheTimeMachine* (2002) wartości 80 zł, *Troy* (2004) wartości 80 zł, *2010: The Lear We made a Contact* (1984) wartości 80 zł, *Atlantis – Le Creature Del Mare* (1991) wartości 80 zł, *Dead Calm* (1989) wartości 80 zł, *TheDay of the Jackal* (1973) wartości 80 zł, *Frantic* (1987) wartości 80 zł, *Grumpier OldMan* (1995) wartości 80 zł, *Jason X* (2001) wartości 80 zł, *Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring* (2001) wartości 80 zł, *Lord of the Rings: The Returnof the King* (2003) wartości 80 zł, *Lord of the Rings: TheTwoTowers* (2002) wartości 80 zł, *Multiplicity* (1996) wartości 80 zł, *Ripley 's Game* (2002) wartości 80 zł, *Ripley 's Game* (2002) wartości 80 zł, *Sleepers* (1996) wartości 80 zł, *Spider – Man* (2002) wartości 80 zł, *MysteryMan* (1999) wartości 80 zł, *The Mists of Avalon* (2001) wartości 80 zł, *The Mummy* (1999) wartości 80 zł, *Timecop* (1995) wartości 80 zł, działając na szkodę właściciela praw autorskich do tych filmów firmy Galapagos Film Sp. z o.o. reprezentowanej przez T. S., o łącznej wartości strat 3 280 zł; *007 James Bond: From Russia with Love* (1963) wartości 80 zł, *007 James Bond: TheWorld is Not Enough* (1999) wartości 80 zł, *A FewGoodMan* (1992) wartości 80 zł, *Alien* (1979) wartości 80 zł, *Alien* (1979) wartości 80 zł, *Alien Hunter* (2003) wartości 80 zł, *Back to the Future* (1985) wartości 80 zł, *BlackHawk Down* (2001) wartości 80 zł, *Bother Bear* (2003) wartości 80 zł, *Fargo* (1996) wartości 80 zł, *Finfding Forrester* (2000) wartości 80 zł, *For Your Eyes Only* (1981) wartości 80 zł, *I, Robot* (2004) wartości 80 zł, *IanFleming 's Dr No* (1962) wartości 80 zł, *Ice Age* (2002) wartości 80 zł, *IndependenceDay* (1996) wartości 80 zł, *Joseph: King of Dreams* (2000) wartości 80 zł, *Jumanji* (1995) wartości 80 zł, *Le GrandBleu* (1998) wartości 80 zł, *Licence to Kill* (1989) wartości 80 zł, *Lilo & Stitch* (2002) wartości 80 zł, *Live and let Die* (1973) wartości 80 zł, *Man of Fire* (2004) wartości 80 zł, *Master and Commander: TheFarSide of the Word* (2003) wartości 80 zł, *Messenger: The StoryofJoan of Arc* (1999) wartości 80 zł, *Messenger: The StoryofJoan of Arc* (1999) wartości 80 zł, *Miracle* (2004) wartości 80 zł, co wypełniało znamiona występku z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w związku z art. 12 kk

W ocenie Sądu oskarżony nabywając bądź przyjmując oprogramowanie i filmy opisane w wyroku dopuścił się dwóch występków przestępstwa paserstwa komputerowego i paserstwa praw autorskich, kwalifikowanych jako występkę z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 kk.

W ocenie Sądu nie można jednego czynu kwalifikować jednocześnie jako występku kradzieży programu i paserstwa komputerowego, choć istotnie zdarzają się w literaturze poglądy dopuszczające w szczególnych wypadkach kwalifikację kumulatywną art. 278 § 2 kk i art. 291 kk w zw. z art. 293 kk. (por. P.Seledec, *Przestępstwa naruszające prawa autorskie*, PS 2003/7-8, str. 85 i n.). Zakres unormowania obu występków jest bowiem w przekonaniu Sądu rozłączny i osoba dopuszczająca się kradzieży nie może być jednocześnie paserem tego samego przedmiotu.

Należy stwierdzić, że nie ma jakichkolwiek dowodów, aby oskarżony „uzyskał” programy będące przedmiotem procesu w znaczeniu art. 278 § 2 kk. Uzyskanie oznacza bowiem na bezprawnym uzyskaniu samego programu, czyli wszelką formę przejęcia programu bez zgody dysponenta w sposób umożliwiający jego wykorzystanie przez osobę nieuprawnioną, tj. kradzież nośnika lub nielegalne skopiowanie programu (por. M. Dąbrowska – Kardas, w Komentarzu do kodeksu karnego pod red. A. Zolla, Zakamycze 1999 r., wyd. III, część szczególna, komentarz do art. 278 kk, A. Marek, Kodeks karny, Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2005 r., wyd. II, komentarz do art. 278 kk, M.Sowa, Ogólna charakterystyka przestępczości internetowej, Palestra 2001/5-6/str. 25 i n.). Oskarżony nabył owe programy już po ich nielegalnym zwielokrotnieniu.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych popełnia przestępstwo, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedmiot będący nośnikiem utworu, artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu rozpowszechnianego lub zwielokrotnionego bez uprawnienia albo wbrew jego warunkom nabywa lub pomaga w jego zbyciu albo przedmiot ten przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu. Przystępstwo to dotyczy przedmiotu będącego nośnikiem utworu, np. płyty zawierającej nielegalnie zwielokrotniony program. Przez użyte w tym przepisie słowo „nabycie” należy rozumieć nabycie w każdej formie, np. przez kupno, darowiznę, zamianę (por. M. Kliś, Przystępstwa elektroniczne w aspekcie prawa autorskiego, Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych 2003/2/str. 109 i n.)

Znamieniem czynu opisanego w art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ową korzyścią majątkową, jaką zamierzał osiągnąć oskarżony i w istocie osiągnął, jest różnica pomiędzy ceną jaką zapłacił za nabyte dyski optyczne, a ceną należną za licencjonowane programy komputerowe oraz filmy, które zostały skopiowane bez zezwolenia producenta (por. wyrok SN z 19.03.2003 r. III KKN 230/01, LEX nr 77448). Oskarżony działał zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jeżeli bowiem nabywał programy „pirackie” i nielegalnie zwielokrotnione filmy, to czynił to w tym celu, aby nie musieć ponosić znacznych kosztów ich legalnego nabycia.

Natomiast przepis art. 293 § 1 kk rozciąga odpowiedzialność za paserstwo umyślne oraz nieumyślne na nabywanie, pomoc w zbyciu, przyjmowanie i ukrywanie programu komputerowego, pochodzącego z czynu zabronionego, w szczególności z określonego w art. 278 § 2 kk bezprawnego uzyskania cudzego programu komputerowego przez sprawcę działającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (por. A. Marek, Kodeks karny, Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2005 r., wyd. II, komentarz do art. 293 kk). Ten typ przestępstwa uwzględnia zatem niematerialny charakter programu komputerowego.

W ocenie Sądu zachowania oskarżonego należało ocenić jako dwa przestępstwa, z uwagi na brak możliwości przyjęcia kwalifikacji kumulatywnej z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk oraz z art. 118 ust 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, ale przede wszystkim z powodu odmiennego przedmiotu przestępstwa. W pierwszym wypadku mamy bowiem do czynienia ze zwielokrotnionymi bez uprawnienia programami komputerowymi, a w drugim wypadku z nielegalnie zwielokrotnionymi utworami audiowizualnymi, przy czym czyn z art. 118 ust. 1 powołanej ustawy wymaga nabycia materialnego nośnika na którym zapisano zwielokrotniony utwór.

Wymaga podkreślenia, że dla przypisania oskarżonemu zarzucanych mu czynów jest pozbawione znaczenia, czy nabyte płyty CDR i DVDR ze zwielokrotnionymi bez uprawnień programami lub filmami miał używać sam P. B. (1), czy członkowie jego rodziny, czy były one następnie komuś подарowane. Sprawcą czynu jest bowiem ten, kto nabywa nośnik z takim utworem, nabywa tak zwielokrotniony program. Korzyścią majątkową w rozumieniu kodeksu karnego jest zaś korzyść uzyskana przez sprawcę dla siebie lub innej osoby.

* * *

Sąd nie miał wątpliwości, że nabywając płyty CDR i DVDR, zawierające zwielokrotnione bez uprawnień oprogramowanie komputerowe i filmy, P. B. (1) miał pełną świadomość tego, że popełnia przestępstwo, że nabywa towar nielegalny. W tym zakresie Sąd w pełni podziela zapatrywania Sądu Okręgowego we Wrocławiu, wyrażone

w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lipca 2011 r. IV Ka 562/11, że „wykazanie oskarżonemu zatem co najmniej zamiaru ewentualnego, którego istota sprowadza się do tego, iż sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego, nie chce go popełnić, ale na popełnienie tego czynu godzi się, jawi się jako nieuchronne” (k. 435).

Oskarżony bronił się, twierdząc że nie spodziewał się w czasie nabycia, że ujawnione następnie w dniu 20 maja 2008 r. w jego mieszkaniu nośniki mogą zawierać programy i filmy zwielokrotnione w sposób nielegalny, ponieważ były nabywane – jak to ujmował oskarżony – „w otwartej ofercie publicznej” za pośrednictwem publicznie dostępnej witryny internetowej. Ponadto oskarżony twierdził, że odbierał paczki dostarczane pocztą, opłacał je, ale ich nie otwierał i nie wiedział, jaka jest ich zawartość.

Sąd uznał – jak to już wyżej omówiono – że zgromadzone dowody pozwalają na wykluczenie wersji prezentowanej przez oskarżonego, jakoby to nie on nabywał ujawnione w jego mieszkaniu płyty CD, a był tylko swego rodzaju pośrednikiem. Dowody wskazują bowiem na to, że to oskarżony sam nabywał wskazane nośniki zawierające nielegalnie zwielokrotnione programy i filmy. W takiej sytuacji oskarżony doskonale wiedział, jakie płyty CD kupuje, jakie treści na nich zapisano, w jakiej formie, jak wyglądają wizualnie. Sąd podkreśla ponownie, że płyty CDR i DVDR zabezpieczone u oskarżonego jawiły się na pierwszy rzut oka jako zawierające programy i filmy zwielokrotnione bez uprawnienia. Były to zwykłe płyty używane amatorsko, pozbawione poligrafii, oryginalnych pudełek, instrukcji, nadruków. Były opakowane w białe koperty, opisywane były odręcznie. Nie miały ani jednej cechy, która mogłaby sugerować, że pochodzą z legalnego źródła. Dlatego to, że A. B. nie informował, że zawierają programy i utwory audiowizualne zwielokrotnione bez uprawnień, nie zmienia niczego. Oskarżony na pierwszy rzut oka musiał rozpoznać, że ma do czynienia z tzw. piractwem komputerowym. Świadczyć o tym musiały również ceny płyt, w sposób oczywisty rażąco niskie, co skłaniało oskarżonego do dokonywania zakupów. Powyższe cechy nielegalności uzyskania, są rozpoznawalne dla każdego przeciętnego człowieka. Z tych powodów Sąd nie miał wątpliwości w tym zakresie i ustalił, że oskarżony miał pełną świadomość bezprawności swojego czynu i że działał on w zamiarze bezpośrednim.

Pozbawione znaczenia dla sprawy były zeznania B. G. (k. 519), policjanta który brał udział w przeszukaniu mieszkania oskarżonego w dniu 20 maja 2008 r., ponieważ świadek nie pamiętał żadnych okoliczności dotyczących tej czynności procesowej. Bez znaczenia byłoby także uzyskanie protokołu przesłuchania oskarżonego z 2006 r. i przesłuchiwanie na tą okoliczność policjanta przeprowadzającego tą czynność. Pomijając bowiem niedopuszczalność takich dowodów, nie mogły by one wykazać niczego co podważałoby tezy oskarżenia. Sąd nie wyklucza, że taka czynność miała miejsce, ale nie świadczy to o braku świadomości oskarżonego co do nielegalności zwielokrotnienia programów i filmów zapisanych na zabezpieczonych następnie nośnikach.

* * *

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze m.in. postać zamiaru sprawcy, który działając w zamiarze bezpośrednim, a więc rozpoznając możliwość realizacji znamion przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 293 § 1 kk i z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych chciał je popełnić. Nadto Sąd uwzględnił stosunkowo znaczną społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu, który godzi w jedno z podstawowych dóbr prawem chronionych, tj. własność. Sąd miał na uwadze również znaczną wysokość potencjalnej szkody, wyrażającą się w znacznej wartości nabytych nielegalnie programów i filmów oraz ich dużą ilość, a z drugiej strony brak realnego wpływu tejże szkody na bieżącą działalność pokrzywdzonych, skoro szkoda ma formę nie szkody rzeczywistej (damnum emergens), ale co najwyżej utraconych korzyści (lucrum cessans). Ponadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony działał w dłuższym okresie czasu, a jego zachowanie nie miało charakteru jednostkowego, incydentalnego, ale było podejmowane wielokrotnie. Mając to na uwadze Sąd uznał, że skoro oskarżony nie był dotąd karany, orzeczona wobec niego kara winna zamknąć się w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda za każdy z przypisanych mu czynów.

Z uwagi na znaczną zbieżność czasową, podobny sposób działania i tożsamą kwalifikację prawną przypisanych czynów, wymierzając oskarżonemu karę łączną, w myśl art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd zastosował zasadę częściowej absorpcji,

wymierzając mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 20 zł każda.

Jednocześnie Sąd Rejonowy ocenił, że okoliczności sprawy, przemawiają za warunkowym zawieszeniem wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Nie ma podstaw do przyjęcia po jego stronie braku pozytywnej prognozy kryminalnej. Przeciwnie, swoiste domniemanie wynikające z art. 58 § 1 kk wskazuje, że pozytywną prognozę kryminalną należy przyjąć zawsze, chyba że jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności byłaby miarodajna do kryminalnej zawartości czynu i warunków osobistych sprawy.

Reasumując, w ocenie Sądu okoliczności sprawy wskazują, że właściwe jest wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy z warunkowym zawieszeniem wykonania, którego okres Sąd ustalił z uwagi na znaczną wysokość szkody oraz postać zamiaru sprawcy na okres 2 lat próby.

Sąd nie uwzględnił wniosku Prokuratora o orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody. Należy podkreślić, że ustawą z dnia 9.06.2000 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych został uchylony przepis art. 120 ustawy, który przewidywał obowiązek orzeczenia naprawienia szkody.

Podstawą do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w przypadku czynu z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie może być również art. 46 § 1 kk, bowiem zgodnie z jego treścią obowiązującą do dnia 8 czerwca 2010 r. (mającą zastosowanie na zasadzie względności z mocy art. 4 kk) obowiązek taki można było orzec w razie skazania za przestępstwo spowodowania śmierci, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przestępstwo przeciwko środowisku, mieniu lub obrotowi gospodarczemu lub przestępstwo przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową. Przepis jednoznacznie posługuje się nazwami działów kodeksu karnego, stąd orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na tej podstawie jest możliwe wyłącznie w razie skazania oskarżonego za wymienione w tym przepisie przestępstwa, tj. spowodowania śmierci (tzn. gdy skutkiem czynu sprawcy jest śmierć człowieka, np. art. 148-151, 154, 155, 156 § 3, art. 158 § 3 k.k.), ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia (np. art. 156, 158 § 2 k.k.), przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (np. art. 173-180 k.k.), przeciwko środowisku (np. art. 181-188 k.k.), przeciwko mieniu (np. art. 278-294 k.k.), przeciwko obrotowi gospodarczemu (np. art. 296-301 k.k.), przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową (np. art. 218-221 k.k.) (por. M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd., komentarz do art. 46 § 1 kk). Przepis art. 46 § 1 kk nie wymienia zatem jako podstawy do orzeczenia opisanego w nim obowiązku, skazania za czyny z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Ponadto Sąd nie widzi możliwości orzeczenia w niniejszej sprawie obowiązku naprawienia szkody z samej istoty. Oskarżonemu przypisano bowiem popełnienie paserstwa komputerowego i paserstwa autorskiego. W przypadku zwykłego paserstwa (nabycia rzeczy pochodzącej z przestępstwa) paser nie jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną swoim czynem. Taka szkoda została bowiem wyrządzona przez czyn pierwotny, z którego pochodzi rzecz nabywana przez pasera. Gdyby przyjąć koncepcję odmienną, pokrzywdzony miałby niezależne roszczenia do sprawcy kradzieży i do nieograniczonej liczby sprawców paserstwa, co prowadziłoby do multiplikacji roszczeń ponad rzeczywistą szkodę. Tak samo należy oceniać odpowiedzialność pasera na gruncie przepisów art. 293 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk, jak i z art. 118 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Po trzecie, jak Sąd już wskazywał, szkoda wyrządzona przez oskarżonego miała charakter tylko potencjalny. Nie powstał rzeczywisty uszczerbek w mieniu pokrzywdzonych, a co najwyżej nie osiągnęli oni zysku, przy czym oskarżony dlatego dopuścił się przypisanych mu czynów, że nie nabyłby oryginalnych nośników z programami i filmami i nie przysporzyłby pokrzywdzonym dochodu.

Sąd nie widział możliwości warunkowego umorzenia postępowania, o co zabiegał oskarżony i jego obrońca. Skoro oskarżony popełnił oba czyny umyślnie, to oba przestępstwa są zagrożone karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności, co samo w sobie wyklucza zastosowanie tego środka probacyjnego, chyba że oskarżony naprawiłby szkodę lub porozumiał się co do sposobu i terminu jej naprawienia. Tak się jednak nie stało. Po wtóre okoliczności popełnienia

zarzucanych oskarżonemu czynów budziły wątpliwości – wyrazem tego jest dwukrotne uchylene wyroków uprzednio rozstrzygających sprawę w pierwszej instancji i fakt, że oskarżony nie przyznawał się do winy. Oczywiście mowa jest o wątpliwościach stron, gdyż Sąd uznał umyślne popełnienie przez oskarżonego przypisanych mu czynów za udowodnione. Pomijając powyższe Sąd stwierdza, że przeciwko warunkowemu umorzeniu postępowania przemawia wielka ilość nabytych przez oskarżonego płyt CDR i DVDR z nielegalnie zwielokrotnionymi filmami i programami komputerowymi, ich znaczna wartość i długi czas działania, wskazujący że zachowania oskarżonego nie miały charakteru incydentalnego, ale wynikały z lekceważenia przez niego określonych norm prawnych i społecznych.

Zgodnie z art. 293 § 2 kk i art. 121 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr XLXI/193/09 na k. 203 akt sprawy pod poz. 91.

Z uwagi na aktualną sytuację materialną oskarżonego i znaczne koszty niniejszego postępowania, jak również wymierzenie oskarżonemu stosunkowo wysokiej grzywny, Sąd uznał za właściwe odstąpienie od obciążenia go kosztami postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.